

θανάσης τριαρίδης

Zóot

Επικληση για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

ἀπειρον ἀμφίβληστρον, ὡσπερ ἰχθύων, περιστοιχίζω

σημείωση

Και ο Ζόστ (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για δυο ανθρώπους (για δυο γυναίκες) που καλούνε τον δαίμονα, που επικαλούνται τον *νοερό* *εαυτό* τους για να τον κάνουν να ζυγώσει.

Για τον *Ζόστ* ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παραστάσιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητα» του παραμένει (και πάλι και διαρκώς) ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Η αλλαγή του σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Και φυσικά δεν έχω αντίρρηση αν, αντί για δυο γυναίκες, παίζουν δύο άντρες ή δύο άντρες ντυμένοι γυναίκες, ή ένας άντρας με μια γυναίκα ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικες είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Ο *Ζόστ* είναι ένα όνειρο. Ίσως, λοιπόν, να μου άρεζε αν μια παράσταση ακολουθούσε τη συχνή συνθήκη των ονείρων μου: τα λόγια του έργου (: τα λόγια της επίκλησης) να ακούγονται ενώ τα χείλη των δύο ηθοποιών σχηματίζουν άλλες λέξεις ή και παραμένουν κλειστά (αυτό που στα κινηματογραφικά σενάρια σημειώνεται ως *voice over*). Δεν ξέρω φυσικά πόσο είναι τεχνικά δυνατό αυτό – προφανώς δεν είναι. Επίσης πιθανώς να μου άρεζε αν τα λόγια *λέγονταν* ενώ οι δύο ηθοποιοί παρήμεναν σιωπηλές – ή και ακίνητες. Η ακόμη κι αν οι δυο γυναίκες ήταν δυο σκοτεινές εικόνες στον τοίχο (δυο ελαιογραφίες με βαριά μαύρη κορνίζα, σαν κι αυτές που συναντούμε στις παλιές ιστορίες του Ρομαντισμού).

Το μόνο που θα ήθελα σε κάθε περίπτωση είναι να ακουστεί κανονικά και δυνατά ο πυροβολισμός του τέλους – ο πυροβολισμός που μας ξυπνάει από το όνειρο, που διώχνει τους δαίμονες στα λαγούμια τους. Και θα ήθελα το πιστόλι να ελέγχεται δυο και τρεις φορές πριν από κάθε ενδεχόμενη παράσταση – να σιγουρευούμε κάθε φορά πως είναι ψεύτικο, πως σε καμιά περίπτωση δεν έχει μέσα του μια αληθινή σφαίρα, πως κανέναν δαίμονα δεν έχει πλησιάσει τόσο κοντά.

θ. τ. – Ιούλιος 2013

ΠΡΟΣΩΠΑ: η Ζ, η Γ, το σκονισμένο δωμάτιο.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Καλησπέρα σας...]
2. [Στ' αλήθεια το εκτιμώ πολύ που μου μιλήσατε...]
3. [Πέθανε;]
4. [Είστε τρελή... Είστε αληθινά τρελή...]
5. [Προφανώς τώρα είναι η ώρα να φοβηθώ...]
6. [Γυρίσαμε στο θέμα μας, λοιπόν...]
7. [Δεν ισχύει αυτό...]
8. [«Κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου...»]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Δεν είστε εσείς...]
10. [Μα τι συμβαίνει;]
11. [Ο άντρας μου δεν διάβαζε ποτέ ινδικά ποιήματα...]
12. [Είσαι ένα παράσιτο... Ζεις από τον χρόνο των άλλων...]
13. [Κι εγώ πού ήμουνα σε όλο αυτό;]
14. [Με κράτησες ζωντανή για να σε σκοτώσω;]
15. [Το κλειδί είναι στο ψυγείο... Στην αβγοθήκη...]
16. [Το πιστεύεις αυτό; Είναι δυνατόν να το πιστέψει κανείς...]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Στη σκηνή δύο γυναίκες, στο καθιστικό δωμάτιο ενός σπιτιού – ένα μάλλον ακατάστατο αστικό διαμέρισμα. Η Ζ, η οποία είναι και αυτή που μένει στο σπίτι, είναι γύρω στα 65, ίσως και μεγαλύτερη. Η Γ, που κάνει την επίσκεψη, είναι λίγο νεότερή της – γύρω στα 60.

Καθώς ξεκινάει ο διάλογος, είναι προφανής μια δυσθυμία από την πλευρά της Ζ. Σαν να βιάζεται να ολοκληρώσει τη συζήτηση.)

Γ: *(Με πολύ θετική ενέργεια.) Καλησπέρα σας...*

Ζ: *(Κάπως κοφτά.) Καλησπέρα...*

Γ: *(Με αμηχανία.) Μπορώ να περάσω;*

Ζ: *Ναι, βέβαια... Περάστε...*

Γ: *Σας ευχαριστώ πολύ...*

Ζ: *(Η Γ περνάει και η Ζ κλείνει την πόρτα πίσω της.) Καθίστε...*

Γ: *(Χωρίς να καθίσει.) Σας ευχαριστώ πολύ που με δεχτήκατε...*

Ζ: *Το έκανα επειδή επιμείνατε πολύ... Και επειδή ταξιδέψατε για να με συναντήσετε... Στην πραγματικότητα νομίζω πως δεν έχουμε να πούμε τίποτε...*

Γ: *Ίσως και να έχουμε...*

Ζ: *Μα σας το είπα και στο τηλέφωνο... Ψάχνετε λάθος άνθρωπο...*

Γ: *Μπορώ να καθίσω;*

Ζ: *Μα ναι, φυσικά... Σας το είπα και πριν...*

Γ: *(Κάθεται σε έναν καναπέ.) Ξέρετε... (Κομπιάζει.)*

Ζ: *Όχι, δεν ξέρω...*

Γ: Για μένα αυτή η συνάντηση είναι πάρα πολύ σημαντική... Ίσως η πιο σημαντική συνάντηση που έχω να κάνω στην υπόλοιπη ζωή μου...

Z: Δεν το νομίζω...

Γ: Πιστέψτε με... Τη σκέφτομαι δεκαέξι χρόνια... Επί δεκαέξι χρόνια προσπαθώ να φτιάξω το πλάνο της συζήτησής μας...

Z: *(Βιαστικά.)* Σας το είπα και στο τηλέφωνο... Δεν είμαι ο άνθρωπός σας... Ήθελα να κερδίσω κάποια χρήματα... Να εκμεταλλευτώ τη δημοσιότητα για να κερδίσω...

Γ: *(Σαν να μην την ακούει.)* Για μένα δεν ήσασταν έκπληξη... Έκπληξη ήσασταν για τον πολύ κόσμο... Μα όχι για μένα... Εγώ περίμενα ακριβώς κάτι σαν κι εσάς...

Z: *(Την κόβει, με εκνευρισμό.)* Θέλετε να πιείτε κάτι;

Γ: Όχι, ευχαριστώ... *(Σαν να το σκέφτεται.)* Ίσως...

Z: Ίσως τι;

Γ: Ίσως ένα ποτήρι νερό...

(Η Z της φέρνει ένα ποτήρι νερό, ενώ επαναλαμβάνει μηχανικά το αίτημά της.)

Z: Ένα ποτήρι νερό... Ορίστε...

Γ: Σας ευχαριστώ πολύ...

Z: *(Κάθεται απέναντί της, στον καναπέ.)* Δεν κάνει τίποτε...

Γ: Είναι όμορφο το σπίτι σας...

Z: Ξέρετε, δεν έχω πολλή ώρα...

Γ: Ναι, βέβαια, καταλαβαίνω...

Z: Εξάλλου δεν υπάρχει ουσιαστικό αντικείμενο στη συνάντησή μας...

Γ: Ήταν για μένα πολύ σημαντικό που με δεχτήκατε...

Z: Θέλω να σας ξεκαθαρίσω κάτι... Σέβομαι το ταξίδι που κάνατε... Και την τραγική σας ιστορία, φυσικά... Αλλά δεν είμαι ο άνθρωπος που ψάχνετε...

Γ: Δεν έχω αρνητικά συναισθήματα εναντίον σας... Δεν έρχομαι για να αποδώσω καμία κατηγορία... Θέλω απλώς –

Z: *(Την κόβει. Σηκώνεται όρθια και την κοιτάζει στα μάτια. Μιλάει αργά και εμφατικά.)* Δεν είμαι ο Γιόχαν Φραντς Ζόοτ...

Γ: *(Μετά από σιωπή λίγων δευτερολέπτων.)* Θέλω απλώς να καταλάβω...

Z: Τι να καταλάβετε;

Γ: Αυτά που έγιναν... Θέλω να καταλάβω τα όσα έγιναν...

Z: Κοιτάξτε, έχετε ζήσει κάτι πολύ δύσκολο και είναι λογικό να ψάχνετε απαντήσεις... Αλλά δεν είμαι εγώ αυτή που θα σας τις δώσω...

Γ: Αν το θελήσετε, μπορείτε να με βοηθήσετε...

Z: Σας είπα... Το έκανα για να βγάλω λεφτά... Για χρόνια προσπαθούσα να κάνω τέτοιες αρπαχτές...

Γ: *(Σαν να μην την ακούει.)* Και, κατά κάποιον τρόπο, έχετε υποχρέωση να με βοηθήσετε...

Z: «Υποχρέωση»;

Γ: Ναι, ηθική υποχρέωση...

Z: Δεν ξέρω τι θα πει «ηθική υποχρέωση»...

Γ: Δεν είναι σωστό να μπορείτε να κάνετε κάτι και να μην το κάνετε...

Z: Κοιτάξτε, κυρία –

Γ: *(Την κόβει.)* Θέλω να σας πω –

Z: *(Την κόβει. Μιλάει με φανερό εκνευρισμό.)* Προτού μου πείτε οτιδήποτε, πρέπει να με ακούσετε...

Γ: Δεν ήθελα να σας επιτεθώ...

Z: *(Πολύ κοφτά.)* Κοιτάζετε... Πριν από χρόνια εμφανίστηκα στα κανάλια ως Δόκτωρ Ζόοτ... Το έκανα για τα λεφτά – τελεία... Εσείς, πάλι, επειδή έχετε πονέσει πολύ από αυτόν τον Ζόοτ, δεν αντέχετε να φύγετε από εδώ αν δεν ακούσετε κάτι παραπάνω... Κάτι πιο ολοκληρωμένο... Μια ολοκληρωμένη αφήγηση... Σας καταλαβαίνω... Κι επειδή σέβομαι κι εσάς και τον πόνο σας, θα σας μιλήσω... Αλλά θέλω να με ακούσετε προσεκτικά... Να ακούσετε αυτό που σας λέω, κι όχι αυτό που εσείς περιμένετε...

Γ: Ειλικρινά, σας είμαι υπόχρεη...

(Μιλά κουβεντιαστά ενώ η Γ σιωπά.) Ζούσα και ζω με διάφορα τρικ... Με μικροαπάτες... Πολλά χρόνια τώρα – από τότε που ήμουν είκοσι χρονών... Ας πούμε πως αυτή είναι η δουλειά μου... Μπορείτε να με κατακρίνετε γι' αυτό, αλλά έτσι ζούσα... Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που ζούνε έτσι... Γινόμουν ψευδομάρτυρας σε μικρές δίκες, εικονικό στέλεχος αχυρένιων εταιριών, πουλούσα την ψήφο μου, το χειροκρότημά μου... *(Κάθεται στον καναπέ. Σταδιακά μιλάει λιγότερο κοφτά, σχεδόν φυσιολογικά.)* Κάποιες φορές δούλεψα και ως κομπάρσος σε ταινίες της τηλεόρασης – αλλά και ως κομπάρσος στα δελτία ειδήσεων... Ούρλιαζα παριστάνοντας κάποια αγανακτισμένη γυναίκα – «αγανακτισμένη» από κάποια αδικία που δήθεν μου γινότανε... Ήτανε κάτι σαν ρόλος...

(Ανάβει τσιγάρο.)

Z: Όταν ήμουν μικρή, ονειρευόμουν να γίνω ηθοποιός – όπως άλλωστε και οι μισές συμμαθήτριάς μου... Φυσικά, δεν έτυχε να σπουδάσω σε κάποια σχολή – δεν έδωσα καν εξετάσεις... Δεν είχα και ταλέντο... Μα είχα παρακολουθήσει κάτι σεμινάρια ηθοποιίας για ανέργους – τίποτε σοβαρό... Και μου άρεζε να παίζω ρόλους... Κι έβγαζα και κάποιο εισόδημα από αυτό... Κατά καιρούς συμπλήρωνα κι από τα επιδόματα ανεργίας... Και από τη σύνταξη της μητέρας μου... Έμεινα μαζί της μέχρι τον θάνατό της... Κι όταν πέθανε, πούλησα το διαμέρισμά της και αγόρασα αυτό εδώ... Ήταν μικρότερο και έκαιγε λιγότερο ρεύμα...

Γ: *(Συγκατανεύει θετικά.)* Είναι πολύ όμορφο διαμέρισμα...

Z: *(Σαν να μην την ακούει.)* Κάποτε, σε μια εφημερίδα, διάβασα για τον Δόκτορα Ζόοτ... Για τους μαθητές του, την αλλόκοτη αδελφότητα που είχε φτιάξει διά αλληλογραφίας ενώ ο ίδιος δεν είχε φωτογραφηθεί ποτέ του... Κι έπειτα για τη μυστηριώδη εξαφάνισή του, τον υποτιθέμενο θάνατό του – για το κρανίο του που στάλθηκε στο Βρετανικό Μουσείο... Είχε

πεθάνει, λέει, από 2000 – μα μετά από μια δεκαετία χιλιάδες άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο ισχυρίζονταν πως αλληλογραφούσαν μαζί του... Και κάποιοι από αυτούς αυτοκτονούσαν επειδή εκείνος τους έγραψε πως αυτή είναι η μόνη λύση τους...

(Σβήνει το τσιγάρο της. Η Γ χαμογελάει με μία παράξενη έκφραση εγκαρτέρησης.)

Z: Ήταν ο άνθρωπός μου... Αποφάσισα να στήσω μια κομπίνα απάνω του... Θα έβγαίνα και θα έλεγα πως εγώ είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ, πως αφήνω το σκοτάδι και βγαίνω στο φως... Ποιος θα μπορούσε να με διαφύξει; Το είχαν κάνει αρκετοί μέχρι τότε – αλλά ήταν όλοι τους άντρες... Το ότι εγώ ήμουν γυναίκα μπορεί να λειτουργούσε αλλιώς... Αν το έπαιζα καλά, μπορεί και να έπιανε... Θα με καλούσαν σε talk show για πληρωμένες συνεντεύξεις, σε κουτσομπολίστικα site στο Internet... *(Σταματάει για λίγο.)* Θα ήταν κάτι σαν κι αυτό που γίνεται με τον Ιησού Χριστό... Λένε πως κάθε μέρα εμφανίζονται στην αστυνομία κατά μέσο όρο δεκαπέντε άνθρωποι που λένε πως είναι ο Χριστός που ξαναγύρισε στη γη...

(Σηκώνεται όρθια. Η φωνή της ξαναγίνεται κοφτή.)

Z: Δυστυχώς δεν έπιασε... Ήτανε μια καλή ιδέα που δεν έπιασε... Δυο συνεντεύξεις σε κανάλια τοπικής εμβέλειας και καμιά εικασιακά συνεντεύξεις στο Internet... Και κανένας σαματάς... Έστω κάποιος ασθενής να μου στείλει μια απειλητική επιστολή... Μόνο ειρωνικά σχόλια – κι αυτά χλιαρά... Δεν έπιασε... Ίσως να έφταιγε πως δεν είμαι καλή ηθοποιός... Ή πως έκανα προχειροδουλειά: η έρευνά μου ήταν επιπόλαιη – ό,τι βρήκα πάνω πάνω στις μηχανές αναζήτησης... Αν και πιστεύω πως είναι που δεν έχω ταλέντο... Ξέρετε, είναι κάποιοι άνθρωποι που λάμπουν από ταλέντο... Εγώ είμαι το ακριβώς αντίθετο... Είμαι πάντοτε σβησμένη...

(Βάζει ένα ποτήρι νερό και πίνει.)

Z: Η ιστορία μου ως «Δόκτωρ Ζόοτ» κράτησε λιγότερο από ένα μήνα... Κι έπειτα βυθίστηκε στην ανυπαρξία... Στο τίποτε – στο οποίο εξαρχής ανήκε... Μάλιστα, απορώ που τόσα χρόνια μετά ήρθατε σε μένα... Μετά από μένα ακολούθησαν δεκάδες, μην πω εκατοντάδες, που βγήκανε στα κανάλια και «αποκάλυψαν» πως είναι ο Ζόοτ... Και πολλές γυναίκες ανάμεσά τους... Μια από αυτές, μάλιστα, βγήκε σε εθνικό δίκτυο, και κάποιος ασθενής του Ζόοτ –ή συγγενής ασθενούς, δεν θυμάμαι– πήγε να τη μαχαιρώσει on camera... Θα το θυμάστε, έγινε χαμός τότε... Και μέχρι σήμερα δίνει συμβουλές από το site της και βγάζει πολλά λεφτά...

Αλλά η γυναίκα το είχε... Έλαμπε από την πρώτη στιγμή... Είναι αυτό που σας είπα πριν: στη ζωή ή λάμπεις ή μένεις σβηστός...

(Κάθεται και πάλι στον καναπέ, απέναντι από τη Γ.)

Z: Μετά από όλα αυτά, ελπίζω να μην έχετε κενά...

2.

Γ: Στ' αλήθεια το εκτιμώ πολύ που μου μιλήσατε... Μπορώ να πω πως με συγκινείτε...

Z: Σας συγκινώ; Δεν είναι και τόσο συγκινητική η ιστορία που σας είπα...

Γ: Με συγκινεί ο χρόνος που μου διαθέτετε...

Z: Ο καθένας θα το έκανε... Είστε μια βασανισμένη γυναίκα... Λυπάμαι...

Γ: «Λυπάστε»;

Z: Που δεν μπορώ να σας βοηθήσω...

Γ: (Σαν να σκέφτεται κάτι.) Ναι, βέβαια...

Z: Αναγνωρίζω πως έχω κάποια ευθύνη με αυτό που έκανα... Σας προκάλεσα ψυχική οδύνη... Ενδεχομένως και σε άλλους...

Γ: Δεν πειράζει...

Z: Δεν είναι διόλου ευχάριστο κάποιος να προσπαθεί να βγάλει λεφτά με την τραγωδία σου... Το αναγνωρίζω... Δεν έχει ηθική...

Γ: Πιστέψτε με... Δεν είναι αυτό που απασχολεί το μυαλό μου...

Z: Αλλά σε κάθε περίπτωση, πέρα από τη συγγνώμη μου, δεν μπορώ να σας βοηθήσω κάπου αλλού...

Γ: Μπορώ να καπνίσω;

Z: Ναι, μπορείτε... Κάπνισα κι εγώ προηγουμένως...

Γ: Σας ευχαριστώ. (Βγάζει τα τσιγάρα της, παίρνει ένα, το ανάβει. Συνεχίζει με πολύ ευγενικό ύφος.) Ξέρετε, έχω ασχοληθεί πολύ με τον Δόκτορα Ζόστ...

Z: Δεν αμφιβάλλω...

Γ: Εδώ και δεκαέξι χρόνια ασχολούμαι μαζί του κάθε μέρα... (Σαν να διστάζει για λίγο.) Θα μπορούσα να πω πως ... ζω μαζί του...

Z: Ναι, καταλαβαίνω...

Γ: (Μοιάζει να μην την ακούει.) Είναι παράξενο συναίσθημα... Νιώθεις πως αναπνέεις μαζί με κάποιον άλλον... Πως ό,τι κάνεις, το κάνεις μαζί του...

Z: Σας έγινε κάτι σαν εμμονή...

Γ: Τι ξέρετε για τον Ζόστ, κυρία;

Z: Σας είπα... Αυτά που διάβασα για να στήσω την κομπίνα μου...

Γ: Δηλαδή τι διαβάσατε για τη νεότητά του;

Z: Πως γεννήθηκε κάπου στην Πολωνία το 1944, μέσα στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο... Η αρχική εκδοχή ήταν πως οι γονείς του τον εγκατέλειψαν ενώ ήταν βρέφος – και το 1945 τον υιοθέτησε από το ορφανοτροφείο της Βαρσοβίας μια εβραϊκή οικογένεια επιζώντων του Ολοκαυτώματος... Αλλά πολύ αργότερα αποδείχτηκε πως είχε γεννηθεί στο Άουσβιτς, στο εργαστήριο πειραμάτων του Μένγκελε...

Γ: Δεν «αποδείχτηκε»... Το έγραψε ο ίδιος σε μια ημιτελή αυτοβιογραφία του που εκδόθηκε δέκα χρόνια μετά τον υποτιθέμενο «θάνατό» του...

Z: Έστω, το έγραψε ο ίδιος... Έχει τόση σημασία;

Γ: Τη διδακτορική διατριβή του, τη διαβάσατε;

Z: Όχι... Σας το είπα και πριν – δεν διάβασα κανένα από τα βιβλία του... Μονάχα ό,τι βρήκα στο Internet να αναφέρεται στη ζωή του...

Γ: Λεγόταν «Αναγραμματικές προσωπικότητες στη Βίβλο και στην Αποκάλυψη»... Το κυκλοφόρησε το 1966, στα είκοσι δύο του χρόνια... Εκεί υποστήριζε πως σε όλη την αφήγηση της Βίβλου οι άνθρωποι ζούνε μια «παραπραγματικότητα»... Πως κάνουν μια σειρά από υποθέσεις εργασίας και στη συνέχεια γίνονται «αναγραμματικές προσωπικότητες»...

Z: Δεν καταλαβαίνω τι σημαίνουν αυτά...

Γ: Υποστήριζε πως οι άνθρωποι επινοούσαν «εαυτούς» οι οποίοι βαθμιαία αντικαθιστούσαν τους εαυτούς τους... Πως ο Αβραάμ, ο Μωυσής, ο Σαμφών, ο Δαβίδ ήταν μια σειρά από κανονικούς ανθρώπους που απλώς επινόησαν τον «Αβραάμ», τον «Μωυσή», τον «Σαμψών», τον «Δαβίδ»... Και πως η επινόηση τούς κέρδισε... Τους κυρίευσε τόσο, ώστε να γίνουν αυτοί που φαντάστηκαν πως μπορούν να γίνουν...

Z: Του άρεσαν τα παιχνίδια με το μυαλό των ανθρώπων...

Γ: Έλεγε πως όλη η ιστορία ήταν μια ακολουθία θεριεμένων επινοήσεων... Ένας αναγραμματισμός της αλήθειας...

Z: Είναι προφανές πως τον έχετε μελετήσει πολύ καλύτερα από μένα...

Γ: Ο θρύλος λέει πως τις χίλιες διακόσιες σελίδες αυτής της διατριβής τις είχε τελειώσει στα δεκαεννιά του χρόνια και πως επί δύο χρόνια η επιτροπή του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης μελετούσε αν θα την κάνει δεκτή... Ξέρετε γιατί;

Z: (Κάπως εκνευρισμένη.) Σας είπα, δεν ξέρω...

Γ: Γιατί ο Ζόοτ δεν είχε γραφτεί ποτέ στο Πανεπιστήμιο... Για την ακρίβεια, ήταν πρόσωπο-φάντασμα – δεν τον είχε δει κανένας... Ακόμη και το διδακτορικό του ήρθε με αλληλογραφία...

Z: Και τότε γιατί στο τέλος το δέχτηκαν;

Γ: Γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς... Ήταν το πιο σημαντικό συγκριτικό δοκίμιο που είχε γραφτεί – μια μελέτη που θα άλλαζε την ιστορία της συγκριτολογίας... Ή ακόμη περισσότερο: ήταν το βιβλίο που θα ξεκινούσε μια καινούρια επιστήμη – κάτι μεταξύ Φιλολογίας, Κοινωνιολογίας και Ψυχανάλυσης...

Z: Ήταν τόσο σπουδαίος, λοιπόν...

Γ: Ωστόσο, αυτό που εν τέλει κατέληξε δεν ήταν επιστήμη... Ήταν κάτι σαν θρησκεία... Μια τρομερή θρησκεία με οπαδούς που γίνονταν ικανοί για το οτιδήποτε...

Z: Οι άνθρωποι γυρεύουν το καινούριο... Τους αρέσει...

Γ: Τα βιβλία του, το ένα μετά το άλλο, φτιάχνανε το αδιανόητο παζλ, γυρίζοντας ανάποδα τις μέχρι τότε ψυχαναλυτικές παραδοχές και

βάζοντας φωτιά στις επιστημονικές κοινότητες... «Η Ομοιωτική Ψυχανάλυση» το 1970... «Η ανα-πραγματικότητα ως κύρια Υπόθεση» το 1972... «Η δίψα του Λωτ» το 1974... Ανακάτευε την ιστορία, τη λογοτεχνία, τη μαγεία, τη θρησκεία, τον Ιησού, τον Αχιλλέα, τον Άμλετ, τον Χίτλερ, τον Πόου, βάζοντας τα πάντα στο χωνευτήρι... Πολύ γρήγορα είπανε πως είναι ο νέος Φρόιντ – και ονόμασαν τη θεωρία του «Ζοοτισμό»... Άρχισαν να τον διδάσκουν στα πανεπιστήμια, να γράφονται μελέτες για το έργο του προτού καν κλείσει τα τριάντα του χρόνια... Και το 1981 εξέδωσε το «Catopticon», ένα βιβλίο-ποταμό δυόμισι χιλιάδων σελίδων, όπου συνόψιζε όλες τις προηγούμενες υποθέσεις σε μία...

Z: Κι αυτός δεν εμφανιζόταν ποτέ... Κανείς δεν ξέρει το πρόσωπό του – δεν υπάρχει ούτε μία φωτογραφία του...

Γ: Αυτό ήτανε επικοινωνιακό κόλπο... Μπορεί να το πει κανείς μάλλον απλοϊκό... Αλλά και αυτό του βγήκε... Τα τέσσερα χρόνια που δίδαξε ως καθηγητής στην Αμερική, από το 1967 μέχρι το 1971, έκανε το μάθημά του φορώντας μάσκα... Και δεν δεχόταν να φωτογραφηθεί...

Z: Υπάρχουν στο Internet πολλές πειρατικές φωτογραφίες του από εκείνα τα μαθήματα... Αν θυμάμαι καλά, φορούσε διαβολόμορφες μάσκες ζώων...

Γ: Φορούσε μάσκες τράγου, όπως στην αρχαία τραγωδία... Κυκλοφορούν θαμπές φωτογραφίες που βγάλανε στα κρυφά οι φοιτητές του... Αλλά κι αυτές μπορεί να είναι πλαστές...

Z: Και μετά το 1971 χάθηκαν τα ίχνη του...

Γ: Ναι... Μετά χάθηκε...

Z: Είπανε πως ζούσε σε ένα κότερο, κάπου στον Ειρηνικό Ωκεανό...

Γ: Είπανε πολλά... Μπορεί να ήταν οπουδήποτε... Μπορεί να ήταν οποιοσδήποτε...

Z: Αυτό ήταν σωστό... Μπορεί να ήταν οποιοσδήποτε...

Γ: Ακόμη και μια νοικοκυρά που φτιάχνει αβγόφρετες κάθε πρωί για τα τρία παιδιά της...

Z: (Σκεπτική.) Ναι, βέβαια... Εξάλλου, όλοι επικοινωνούσαν μαζί του με το ταχυδρομείο, στέλνοντας τα γράμματά τους σε διάφορες ταχυδρομικές θυρίδες ανά τον κόσμο...

Γ: Όταν το 1972 ξεκίνησε τη διά αλληλογραφίας εφαρμογή της Ομοιωτικής Ψυχανάλυσης, δέχτηκε έξι χιλιάδες επιστολές σε ένα μήνα... Τον πρώτο χρόνο, αυτοί που κάνανε αίτημα θεραπείας ξεπέρασαν τις τριακόσιες χιλιάδες... Στα επόμενα τριάντα χρόνια, συνολικά του έστειλαν περισσότερες από εκατό εκατομμύρια επιστολές...

Z: Ένας στους εξήντα ανθρώπους της γης... Το διάβασα σε ένα άρθρο...

Γ: Κι αυτός απαντούσε σε όλους... Και έδινε οδηγίες θεραπείας...

Z: Σιγά μην απαντούσε αυτός... Ήταν ένα καλοστημένο επιτελείο δεκάδων ανθρώπων που απαντούσαν...

Γ: Δεν έχουμε κανένα στοιχείο γι' αυτό... Καμία απόδειξη...

Z: Δεν είναι δυνατόν να απαντάει κανείς μόνος του σε εκατομμύρια ανθρώπους...

Γ: (Ενοχλημένη.) Δεν το ξέρουμε... (Πιο ήπια.) Μα ακόμη κι αν υπήρχε επιτελείο, σε κάποιους θα απαντούσε ο ίδιος... Και κανένας δεν ξέρει σε ποιους...

Z: Ήταν πολύ έξυπνο... Πραγματικά διαβολικό... Όλα βρισκόνταν στο σκοτάδι και ο καθένας μπορούσε να υποθέσει τα πάντα...

Γ: Πολύ γρήγορα έγινε παγκόσμιο φαινόμενο... Οι εφημερίδες γέμισαν με άρθρα, γράφτηκαν βιβλία, έγιναν ντοκιμαντέρ... «Ζόστ, ο ψυχαναλυτής-φάντασμα», «Ο φιλόσοφος-ίσκιος», «Ο νέος Μωσής», «Ο Εσταυρωμένος της Ψυχανάλυσης»... Και φυσικά πολλοί λέγανε ήδη πως ήταν ο Αντίχριστος... Το 1984 ιδρύθηκε η Κοινωνία του Ζοοτισμού – από τον ίδιο ή από τους ανθρώπους του... Ήταν κάτι σαν παγκόσμιο γκρουπ ομαδικής ψυχανάλυσης...

Z: Ή κάτι σαν εκκλησία...

Γ: Πάντως, το 2002, η Καθολική Εκκλησία ονόμασε την Κοινωνία του Ζοοτισμού «αίρεση που αντιστρατεύεται τη χριστιανική αγάπη»... Προφανώς θορυβήθηκε από τα δημοσιεύματα που έκαναν λόγο για τριάντα εκατομμύρια μέλη... Και, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές, μάλλον διαφήμιση τού έκανε... Χρόνο με το χρόνο, οι οπαδοί του

πολλαπλασιάζονται... Τα βιβλία του κάνουν ρεκόρ πωλήσεων... Κάθε λογής ιστορία γράφεται γι' αυτόν... Γυρίζονται ταινίες... Διάφοροι ψευτο-Ζόοτ εμφανίζονται για να καρπωθούν κάτι από τη λάμψη του...

Z: *(Κοφτά.)* Εν τω μεταξύ είπανε πως πέθανε...

3.

Γ: (Σαν να αιφνιδιαάζεται. Κοιτάει τη Γ κατάματα. Με ελαφρά ειρωνική απορία.) Πέθανε;

Z: Ναι, έτσι είπαν – πως πέθανε... Την Πρωτοχρονιά του 2000... Από φυσικά αίτια, στο σκάφος του, στον Ειρηνικό Ωκεανό...

Γ: Υπάρχει φωτογραφία από το πτώμα;

Z: Όχι βέβαια...

Γ: (Με προφανή ειρωνεία.) Τότε ποιοι το είπαν; Οι εφημερίδες;

Z: Δεν ξέρω ποιοι το είπαν... Μάλλον κάποιοι μαθητές του... Ή κάποιοι από το Ίδρυμά του – από την Κοινωνία του Ζοοτισμού... Αυτοί, τέλος πάντων, που απαντούσαν στα γράμματα των ασθενών του...

Γ: Ήταν μια φήμη που απλώθηκε δίχως να την έχει πει κανένας...

Z: Ωστόσο, δέκα χρόνια μετά, έγινε η ιστορία με το κρανίο και ο θάνατός του επιβεβαιώθηκε...

Γ: Ποιος τον επιβεβαίωσε;

Z: Το βρετανικό Υπουργείο Δημόσιας Τάξης... Είπαν πως το κρανίο που στάλθηκε στο Βρετανικό Μουσείο το καλοκαίρι του 2010 είναι δικό του... Πως ταυτοποιήθηκε με εξετάσεις DNA...

Γ: Με τι ταυτοποιήθηκε;

Z: Με προηγούμενο DNA του Ζόοτ...

Γ: Και πού βρήκαν το προηγούμενο DNA του Ζόοτ;

Z: Από κάπου... Δεν ξέρω το πώς...

Γ: Στ' αλήθεια δεν ξέρετε;

Z: Όχι, δεν ξέρω... Σας είπα, δεν το έχω ψάξει σε τόσο βάθος...

Γ: Από τα νύχια του...

Z: Από τα νύχια του;

Γ: Έτσι είπαν...

Z: Δεν καταβαίνω τι μου λέτε...

Γ: Ο Δόκτωρ Ζόστ έτρωγε τα νύχια του... Και μαζί με τις επιστολές έστελνε στους ασθενείς του κομμάτια των νυχιών του...

Z: Γιατί;

Γ: Ίσως γιατί ήθελε να έχουν κάτι δικό του... Ένα κομμάτι από το σώμα του...

Z: *(Με αδιόρατη αμηχανία.)* Μάλιστα...

Γ: Κι όταν έφτασε στο μουσείο ένα ανθρώπινο κρανίο με το όνομά του, το ταυτοποίησαν με το DNA των νυχιών...

Z: Άρα σωστά είπα πως το ταυτοποίησαν...

Γ: *(Με σκληρή φωνή.)* Ταυτοποίησαν ένα κρανίο που έφτασε ταχυδρομικώς σε ένα μουσείο με τα νύχια που έφτασαν πάλι ταχυδρομικώς σε κάποιους ανθρώπους... Ο αληθινός Δόκτωρ Ζόστ, πού είναι σε όλα αυτά;

Z: *(Με σχετική ειρωνεία.)* «Ο αληθινός Δόκτωρ Ζόστ»;

Γ: *(Με σχετικά επιθετικό τόνο.)* Έχετε κάποια σκέψη γι' αυτόν;

Z: Σας το είπα και πριν... Δεν υπάρχει Δόκτωρ Ζόστ... Είναι ένα καλοστημένο επιτελείο... Μια διαβολικά έξυπνη ιδέα...

Γ: Ιδέα για τι;

Z: Για να βγάλουν λεφτά... Ή για να ναρκώσουν το μυαλό των ανθρώπων...

Γ: Πιστεύετε στον Θεό;

Z: *(Με απορία.)* Στον Θεό;

Γ: Ναι, στον Θεό...

Z: Όχι ιδιαίτερα... Μα γιατί με ρωτάτε;

Γ: Πριν είπατε δυο φορές τη λέξη «διαβολικό»... «Διαβολικό σχέδιο», «διαβολικά έξυπνη ιδέα»... Μια τέτοια λέξη προϋποθέτει πίστη στην ύπαρξη του διαβόλου – άρα και του Θεού...

Z: Ήταν απλώς ένα σχήμα λόγου...

Γ: Σχήμα λόγου;

Z: Ναι, σχήμα λόγου... Λέμε «διαβολικό» κάποιον πολύ έξυπνο...

Γ: Οι λέξεις κουβαλάν μια σημασία... Μια αιτία ενδεχομένως...

Z: (Με εκνευρισμό.) Τι προσπαθείτε να κάνετε;

Γ: Σαν τι να προσπαθώ;

Z: Νιώθω πως προσπαθείτε να με φέρετε σε δύσκολη θέση...

Γ: Δεν έχω κανένα λόγο να κάνω κάτι τέτοιο...

Z: Σε κάθε περίπτωση, νομίζω πως η συνάντησή μας έχει ολοκληρωθεί...

Γ: Δεν είπα κάτι που να σας προσβάλλει...

Z: Κοιτάζτε... Δεν ωφελεί σε τίποτε όλο αυτό... Σας μίλησα ενώ δεν σας ξέρω και σας είπα την αλήθεια μου – μια αλήθεια που δεν με τιμά... Πριν από χρόνια προσποιήθηκα πως είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ, για να κερδίσω κάποια λεφτά από τις πληρωμένες συνεντεύξεις... Δεν τα κατάφερα, γύρισα στο καβούκι μου... Αυτό ήταν όλο...

Γ: Δεν είπα τίποτε κακό για εσάς...

Z: Νιώθω πως η παρουσία σας εδώ με πιέζει... Μιλάμε τόση ώρα για τον Ζόοτ και μηρυκάζουμε λεπτομέρειες για τη ζωή του, ενώ σας τα εξήγησα όλα από την πρώτη στιγμή... (Κοιτάζει τη Γ – εκείνη παραμένει σιωπηλή. Η Ζ σηκώνεται όρθια.) Και εν πάση περιπτώσει νομίζω πως η συζήτησή μας τέλειωσε...

Γ: *(Ανοίγει την τσάντα της. Βγάζει ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο.)* Ξέρετε τι είναι αυτό;

Z: Όχι... Δεν ξέρω και δεν είμαι υποχρεωμένη να ξέρω...

Γ: Είναι μια σφαίρα...

Z: *(Με πολύ κοφτό ύφος.)* Νομίζω πως ξεπερνάτε τα όρια... Αυτό μπορεί να θεωρηθεί και απειλή...

Γ: Έχετε δει παιδιά να κοιμούνται;

Z: *(Επιτακτικά.)* Θέλω να φύγετε τώρα...

Γ: *(Σαν να μην την ακούει. Με απόκοσμα χαμογελαστό ύφος.)* Όταν κοιμούνται τα παιδιά, γίνεται κάτι ιερό... Μυρίζει ο αέρας γαλήνη... Σαν να φανερώνεται η φλόγα του κεριού της ζωής... Απόλυτα κατακόρυφη... Αδιατάρακτη...

Z: *(Ανήσυχια.)* Σας παρακαλώ –

Γ: *(Την κόβει. Με απόκοσμη ένταση.)* Ξάπλωσε δίπλα στα παιδιά μας, κόλλησε τα κεφάλια τους με το δικό του και πυροβόλησε...

Z: *(Υποτονικά, σχεδόν χαμηλόφωνα.)* Δεν φταίω εγώ γι' αυτό...

Γ: *(Με λιγότερη ένταση, αλλά εξίσου απόκοσμο ύφος.)* Σκότωσε τα δίδυμα παιδιά μας με μια σφαίρα... *(Της δείχνει τη σφαίρα.)* Με αυτή εδώ τη σφαίρα... Πέρασε μέσα από το κεφάλι του και από τα κεφάλια των δύο παιδιών...

Z: Ήταν κάτι τραγικό... Αλλά δεν με αφορά... Δεν έχω την παραμικρή σχέση...

Γ: Ήταν ο πατέρας τους και τα σκότωσε... Τα σκότωσε ενώ κοιμόνταν...

Z: Δεν είναι σωστό αυτό που κάνετε... Δεν είναι σωστό...

Γ: *(Συνεχίζει να μην την ακούει. Με αυξανόμενη απόκοσμη ένταση.)* Το αίμα του πατέρα και των παιδιών τινάχτηκε μαζί... Ανακατεύτηκαν τα αίματά τους... Έγιναν ένα...

Z: *(Παρεκτρέπεται, φωνάζει.) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΕΤΕ, ΣΑΣ ΛΕΩ... ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΗ ΝΑ ΣΑΣ ΑΚΟΥΩ ΝΑ ΜΟΥ ΤΑ ΛΕΤΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ...*

Γ: *(Αλλάζοντας τόνο. Σαν να συνέχεται.) Έχετε δίκιο... Σας ζητώ συγγνώμη...*

Z: *(Επαναλαμβάνει, με πολύ λιγότερη ένταση αυτή τη φορά – σαν να μιλάει με τη φόρα της προηγούμενης παρεκτροπής της.) Δεν είμαι υποχρεωμένη να ακούω όλες αυτές τις ιστορίες...*

Γ: *Ειλικρινά, σας ζητώ συγγνώμη... Δεν πρέπει να σας λέω πράγματα που δεν θέλετε να ακούσετε... Δεν μπορεί να οδηγήσει πουθενά αυτό...*

Z: *Κοιτάζετε... Στ' αλήθεια δεν οδηγεί πουθενά... Υπάρχει ένα ερώτημα μέσα σας... Καταλαβαίνω πως είναι ένα τρομερό ερώτημα... Ψάχνετε από κάπου να κρατηθείτε... Γι' αυτό και δεν σας έκλεισα το τηλέφωνο όταν με πήρατε... Γι' αυτό και αποφάσισα να σας δεχτώ...*

Γ: *Θέλω να σας ευχαριστήσω γι' αυτό...*

Z: *Όμως, τώρα πρέπει να τελειώσει η συνάντησή μας... Σας μίλησα με ειλικρίνεια... Σας εξέθεσα τον εαυτό μου και τη ζωή μου... Τώρα πρέπει να τελειώσουμε...*

Γ: *Στ' αλήθεια το θέλετε αυτό;*

Z: *(Με απορία.) Ποιο;*

Γ: *Να τελειώσει η συνάντησή μας... Να ανοίξω την πόρτα και να φύγω...*

Z: *Ναι, αυτό θέλω...*

Γ: *Και να μην με ξαναδείτε ποτέ...*

Z: *Θέλω να επιστρέψω στη ρουτίνα μου...*

Γ: *Και τι θα κάνετε;*

Z: *Σαν τι να κάνω;*

Γ: *Τι θα κάνετε όταν θα φύγω από εδώ...*

Z: Δεν ξέρω...

Γ: Θα δείτε τηλεόραση;

Z: Μάλλον...

Γ: Ή θα ακούσετε μουσική στο ραδιόφωνο διαβάζοντας κάποιο βιβλίο;

Z: Μάλλον θα δω τηλεόραση... Δεν διαβάζω βιβλία...

Γ: Και μετά; Θα κοιμηθείτε;

Z: Δεν καταλαβαίνω τις ερωτήσεις...

Γ: Σας ρωτάω επειδή είμαι βέβαιη πως τα βράδια σας δεν κοιμάστε...

Z: (Με εκνευρισμό.) Δεν μου αρέσουν οι ερωτήσεις σας... Δεν σας αφορούν αυτά που ρωτάτε...

Γ: Είμαι βέβαιη πως τα βράδια σας γράφετε επιστολές, κυρία... Σαν κι αυτές που στέλνατε στον άντρα μου... Κι επιπλέον, έχετε και φαγωμένα νύχια...

4.

Z: *(Χαμογελώντας ειρωνικά, προσπαθώντας να συγκρατηθεί.)* Είστε τρελή... Είστε αληθινά τρελή...

Γ: Είστε ο Δόκτωρ Ζόοτ...

Z: Ξέρετε, η υπομονή έχει τα όριά της...

Γ: Α όχι, πιστέψτε με... Η υπομονή δεν έχει κανένα όριο... Οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν υπομονή για αιώνες... Ακόμη και για πάντα...

Z: Θέλω να φύγετε... Θα καλέσω την αστυνομία...

Γ: Εσείς είσαστε... Ήμουνα σίγουρη από την πρώτη στιγμή που σας είδα να μιλάτε στην τηλεόραση... Ήμουνα απολύτως σίγουρη...

Z: *(Παίρνει το ασύρματο τηλέφωνο στο χέρι της για να τηλεφωνήσει.)* Λοιπόν, το αστείο τέλειωσε...

Γ: *(Ατάραχη, κοιτώντας ίσια μπροστά.)* Κι εσείς το ξέρετε πως ξέρω... Από την ώρα που κλείσαμε το τηλέφωνο χθες, ξέρετε πως ξέρω...

Z: *(Στέκεται αναποφάσιστη με το τηλέφωνο στο χέρι.)* Είναι στ' αλήθεια γελοίο... Αν ήμουν αυτός ο φοβερός και τρομερός Ζόοτ, που έχει μολύνει ολόκληρο τον κόσμο, θα ζούσα έτσι; Θα μιλούσα μαζί σας;

Γ: Ναι, ακριβώς έτσι θα ζούσατε... Όπως ζείτε...

Z: Και θα μπορούσε ο Δόκτωρ Ζόοτ να είναι μια τόσο λούζερ; Μια διαρκής αποτυχία;

Γ: Αυτός είναι ο λόγος που πείστηκα όταν σας είδα σε εκείνες τις δύο περιθωριακές συνεντεύξεις σας... Ήσασταν απελπιστικά χαμένη... Σε αντίθεση με τους άλλους ψευτο-Ζόοτ, εσείς δεν ξέρατε βασικά πράγματα για τη ζωή του... Μια χαμένη γυναίκα που δεν έχει το παραμικρό ταλέντο... Πώς το είπατε πριν; Ένας σβησμένος άνθρωπος...

Z: Κι εσείς πιστεύετε πως όλα αυτά είναι θέατρο, σωστά;

Γ: Σε μια στιγμή που ο δημοσιογράφος σάς στρίμωξε και τα χάσατε, τότε το κατάλαβα... Σαν αστραπή που σου αποκαλύπτει την αλήθεια... Μία μόνο στιγμή... Εσείς ήσασταν... Ο Δόκτωρ Ζόοτ ζούσε μέσα στο πλήθος, υποδουόμενος μια μεσόκοπη χαμένη γυναίκα... Μια λούζερ...

Z: Και γιατί να το κάνει αυτό; Γιατί να ζει έτσι όπως ζω εγώ; Γιατί να μην ζει μέσα στα παλάτια, να μην ταξιδεύει σε εξωτικά μέρη...

Γ: «Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί»...

Z: Τι είναι αυτό;

Γ: Δεν ξέρετε;

Z: Όχι, δεν ξέρω...

Γ: Είναι Ηράκλειτος... Ο αρχαίος σκοτεινός φιλόσοφος της Εφέσου... Ένα απόσπασμα από τον Ηράκλειτο... Η φύση μας θέλει να κρύβεται...

Z: Και τι σημασία έχει αυτό; Ένα από τα εκατομμύρια αρχαία ρητά είναι...

Γ: Βρίσκεται ως προμετωπίδα στο *Catoptricon*... Το τελευταίο φιλοσοφικό βιβλίο σας... Το τελευταίο φιλοσοφικό βιβλίο της Ιστορίας, όπως έγραψαν οι κριτικοί... «Το τέλος των αιώνων» – αυτό το γράφετε εσείς στον υπότιτλό σας...

Z: (Παίρνει τσιγάρο από το πακέτο της.) Αν ανοίξετε το ψυγείο μου, έχω χυμό τεσσάρων ημερών... Μισοχαλασμένο... (Το ανάβει.) Θα είχε μισοχαλασμένο χυμό στο ψυγείο του ένας άνθρωπος σαν τον Ζόοτ, που ανακοινώνει το τέλος των αιώνων;

Γ: Με περιμένατε, κυρία...

Z: Με πήρατε μόλις χθες... Ο χυμός έχει ανοίξει εδώ και τέσσερις μέρες...

Γ: Με περιμένατε εδώ και χρόνια... Με περιμένατε γενικώς...

Z: Γιατί να σας περιμένω;

Γ: Γιατί αυτή είναι η δουλειά σας...

Z: Η δουλειά μου;

Γ: Ναι, η δουλειά σας... Ολοκληρώνετε τη θεραπεία...

Z: Τη θεραπεία...

Γ: Δώσατε εντολή στο σύζυγό μου να αυτοκτονήσει σκοτώνοντας τα παιδιά μας... Του γράψατε να ξαπλώσει πλάι τους και να τα σκοτώσει... Με μια σφαίρα... Δεν μπορεί να μην υπήρχα εγώ στον προγραμματισμό σας...

Z: Έχετε τρελαθεί... Ο Ζόοτ σάς τρέλανε...

Γ: Θα μπορούσατε να του πείτε πρώτα να σκοτώσει εμένα και μετά να αυτοκτονήσει... Κι όμως εσείς με αφήσατε ζωντανή... Άρα γυρεύατε κάτι από μένα...

Z: Το έχετε οργανώσει μέσα στο μυαλό σας... Δεν έχετε αφήσει κανένα κενό... Ό,τι και να σας πω, θα έχετε μια απάντηση... Είναι ένα οργανωμένο παραλήρημα που απαντάει σε όλα...

Γ: Όχι, κυρία... Δεν έχω απάντηση για όλα... Γι' αυτό είμαι εδώ...

Z: Μα ό,τι και να σας πω, θα λέτε τη δική σας εκδοχή...

Γ: Έχω ζωτική ανάγκη να καταλάβω... Με αφήσατε ζωντανή για να καταλάβω...

Z: Θα καταλαβαίνετε μονάχα αυτά που θέλετε να καταλάβετε... Ό,τι και να σας πω, εσείς θα επιμένετε πως είμαι αυτός που φαντάζεστε... Ακόμη κι αν ήμουν παράλυτη και δεν κουνούσα τα χέρια μου, εσείς θα επιμένατε πως εγώ έγραφα τις επιστολές στον άντρα σας... Θα λέγατε πως υποδύομαι ένα ρόλο, πως τους ξεγέλασα όλους... Με αυτήν την έννοια είστε αήττητη... Σαν εφιάλτης...

Γ: Εφιάλτης είναι κάτι άλλο... Εφιάλτης είναι –

Z: (Την κόβει.) Κι αν φέρω την αστυνομία και σας συλλάβει για διατάραξη οικιακής ειρήνης, εσείς θα το ερμηνεύσετε ως μία ακόμη δοκιμασία στην οποία σας υποβάλλει ο Ζόοτ...

Γ: Εφιάλτης είναι να είσαι μόνος σου σε ένα δωμάτιο...

Z: (Καπνίζει το τσιγάρο της. Την κοιτάζει διερευνητικά.) Λοιπόν;

Γ: Λοιπόν, τι;

Z: Τι προτείνετε να γίνει;

Γ: Προτείνω να ξεκινήσουμε τα πράγματα από την αρχή –

Z: *(Την κόβει.)* Θα φύγετε μόνη σας ή θα καλέσω την αστυνομία;

Γ: Αποφασίστε εσείς... Εγώ έχω υπομονή...

Z: *(Σβήνει το τσιγάρο.)* Γιατί τώρα;

Γ: Τι εννοείται;

Z: Γιατί ήρθατε να με βρείτε τόσα χρόνια μετά; Πριν είπατε πως από την πρώτη στιγμή που με είδατε στην τηλεόραση ήσασταν βέβαιη πως είμαι ο Ζόστ...

Γ: Ναι, ήμουν...

Z: Ωραία, λοιπόν... Γιατί δεν ήρθατε τότε; Γιατί αφήσατε να περάσει τόσοσ καιρός;

Γ: Προετοιμαζόμουν...

Z: *(Με απορία.)* «Προετοιμαζόσασταν»;

Γ: Αν ήθελα να καταλάβω, χρειαζόμουν προετοιμασία... Και σκευή...

Z: Τι είδους σκευή;

Γ: Ψυχική σκευή...

Z: Γιατί; Τι χρειάζεται;

Γ: Η αλήθεια απαιτεί ετοιμασία... Να είμαστε έτοιμοι για να ανοίξουμε σε αυτήν... Σαν το στρείδι που ανοίγει...

Z: *(Ειρωνικά.)* Γνωρίζουν την αλήθεια τα στρείδια;

Γ: Δεν ξέρουμε τι μπορούν να γνωρίζουν... Δεν ξέρουμε τι συμβαίνει στ' αλήθεια μέσα στην ύπαρξη του άλλου...

Z: (Παίρνει στα χέρια της το τηλέφωνο.) Εν πάση περιπτώσει, δεν μου αφήνετε πολλά περιθώρια...

Γ: Αυτό είναι καλό... Όταν έχουμε περιθώρια, απλώς ξοδεύεται ο χρόνος... Εξαντλούμε τα περιθώρια δίχως σκοπό...

Z: Και τι θα κερδίζατε;

Γ: (Αιφνιδιασμένη.) Δεν σας κατάλαβα;

Z: Αν ήμουν εγώ ο Ζόστ και μιλούσαμε, τι θα γινότανε; Θα γυρνούσαν πίσω τα παιδιά σας και ο άντρας σας;

Γ: Θα γινότανε μια συζήτηση...

Z: Και πού θα οδηγούσε η συζήτηση; Θα λέγαμε τζάμπα λόγια... Αρχαία ρητά, φράσεις, εξυπνάδες... Τι μπορούν να σας προσφέρουν όλα αυτά;

Γ: Θα σχηματιζόταν μια αφήγηση...

Z: Την αφήγηση την έχετε... Ο Ζόστ έστειλε στο σύζυγό σου την εντολή να αυτοκτονήσει σκοτώνοντας τα παιδιά σας...

Γ: Δεν έχω αυτό που σκέφτηκε... Δεν έχω εμένα...

Z: Εσάς;

Γ: Πρέπει να γίνουμε μέρος της αφήγησης... Να υπάρξουμε κάπως μέσα στην αφήγηση...

Z: Είναι θαμπά όλα αυτά... Δεν τα καταλαβαίνω...

Γ: Και επίσης δεν έχουμε το τέλος... Το τέλος της ιστορίας...

Z: Το τέλος; Αυτό είναι ενδιαφέρον... Στ' αλήθεια, τι θα κάνατε;

Γ: (Επαναλαμβάνει απορημένη.) Τι θα έκανα;

Z: Ναι... Αν βρίσκατε τον Ζόστ, τι θα κάνατε;

Γ: Σας είπα... Θα συζητούσα μαζί του...

Z: Και στο τέλος τι θα γινότανε; Πώς θα τέλειωνε η συζήτηση;

Γ: Δεν θέλω να σας πω...

Z: *(Ειρωνικά.)* Γιατί; Πιστεύετε πως θα σοκαριστώ;

Γ: Δεν θέλω να με νομίσετε εμπαθή... Ή και τρελή...

Z: Και τι θα γίνει αν το νομίσω; Πόση σημασία έχει τι θα νομίσω;

Γ: *(Με ξερή φωνή.)* Θα ενωνόμασταν με μια σφαίρα... Θα τινάζα τα μυαλά μας στον αέρα... Τα δικά μου και τα δικά του... Θα ενωνόμασταν με τη σφαίρα που σκότωσε τα παιδιά μου...

5.

Z: (Σκεφτική.) Προφανώς τώρα πρέπει να φοβηθώ...

Γ: Δεν θέλω επ' ουδενί να σας φοβίσω...

Z: Ο νόμος αυτό το θεωρεί απειλή – το ξέρετε, φαντάζομαι...

Γ: Ο νόμος μιλάει για φόβο... Εσείς, δεν νομίζω να με φοβάστε...

Z: Ξέρετε, προσπαθώ να καταλάβω τι συμβαίνει με εσάς...

Γ: Τι δεν έχετε καταλάβει;

Z: Αν είστε στ' αλήθεια τρελή ή...

Γ: «Ή» τι;

Z: Αν έχετε κάτι στο μυαλό σας...

Γ: «Κάτι»;

Z: Κάποιο σχέδιο...

Γ: Και πού καταλήγετε;

Z: Δεν καταλήγω πουθενά... Ίσως γι' αυτό και δεν παίρνω τηλέφωνο στην αστυνομία... Προβληματίζομαι για το πού μπορείτε να φτάσετε...

Γ: Ξέρετε, αν είμαι τρελή, μπορώ να φτάσω οπουδήποτε...

Z: Αν δεν είστε, όμως, κάπου θα σταματήσετε... Κι έχει ενδιαφέρον το πού...

Γ: «Το πού»;

Z: Ναι, το πού θα σταματήσετε... Και το πώς... Δεν είναι εύκολο να σταματάει κανείς μια φτιαχτή τρέλα... Και θα ήθελα να το δω...

Γ: Γιατί;

Z: Γιατί θέλει ταλέντο... *(Βγάζει καινούριο τσιγάρο από το πακέτο της.)* Και σας είπα, το ταλέντο των άλλων με μαγεύει... *(Το ανάβει.)* Κάποιος νεότερος μπορεί να το ρίσκαρε...

Γ: Δεν νομίζω πως σας πήραν τα χρόνια...

Z: Καλοσύνη σας που το λέτε... Αλλά είμαι μια γριά...

Γ: Δεν το νομίζω... Οι άνθρωποι δεν είναι αυτό που φαίνονται...

Z: Είμαι μια ξεραμένη γριά που δεν έχει να περιμένει τίποτε άλλο, παρά μόνο την ανημποριά και τον θάνατο...

Γ: Ξέρετε πως πιστεύω κάτι άλλο...

Z: *(Σαν να σκέφτεται κάτι. Φυσάει τον καπνό της.)* Θέλετε να κάνουμε μια καινούρια αρχή;

Γ: «Καινούρια αρχή»; Τι εννοείται;

Z: Να κάνουμε μια καινούρια αρχή στη συνάντησή μας... Να πούμε πως εγώ δεν είμαι μια γριά που περιμένει τον θάνατο... Πως είμαι κάτι άλλο από αυτό που φαίνομαι...

Γ: Ο Δόκτωρ Ζόοτ;

Z: Κάποιος... Ίσως κι αυτός...

Γ: Αν θέλετε να το πάμε έτσι, εγώ δεν έχω αντίρρηση...

Z: Κι εσείς θα μου πείτε ό,τι θέλετε... Σαν να ήμουν αυτό που θέλετε να είμαι...

Γ: Ωστόσο, θέλω να ξέρετε κάτι... Να είμαι ξεκάθαρη απέναντί σας... Εγώ πιστεύω πως εσείς είστε πράγματι ο Δόκτωρ Ζόοτ και πως αυτή η πρότασή σας είναι ένα ακόμη τέχνασμα... Ένα αναγραμματικό παιχνίδι... Και καθετί που λέτε θα το τοποθετώ μέσα σε αυτά τα συμφραζόμενα...

Z: Μην ανησυχείτε... Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία πως ακριβώς αυτό θα κάνετε...

Γ: Και δεν φοβάστε; Σας θεωρώ ηθικό αυτουργό του φόνου των παιδιών μου... Ήρθα εδώ με τη σφαίρα που τα σκότωσε... Σας είπα πώς σκέφτομαι το τέλος της συνάντησής μας...

Z: *(Με ελαφριά ειρωνεία.)* Με μια ένωση...

Γ: Ούτε κι αυτό σας φοβίζει;

Z: Όχι, δεν φοβάμαι... Πιστεύω πως κάποια στιγμή θα σταματήσετε... Κι επιπλέον, σκέφτομαι τα παιδιά σας... Κι εσάς το πρωί που τα βρήκατε...

Γ: *(Με ξερή φωνή.)* Το κάνετε από οίκτο;

Z: *(Σβήνει το τσιγάρο της.)* Το κάνω από περιέργεια... Ή και από μοναξιά... Μια τέτοια κουβέντα θα είναι κάτι διαφορετικό... Ή και κάτι περισσότερο...

Γ: Κάτι περισσότερο;

Z: Περισσότερο από μια γυναίκα που μένει μόνη όταν βραδιάζει...

Γ: Μπορώ να καπνίσω;

Z: Ναι, ελεύθερα...

(Της δίνει το πακέτο των τσιγάρων. Η Γ το παίρνει, βγάζει τσιγάρο και ανάβει. Η Ζ σηκώνεται, παίρνει το τηλεκοντρόλ του στερεοφωνικού.)

Z: Νομίζω πως θα μπορούσαμε να βάλουμε μουσική... Να σηματοδοτήσουμε την καινούργια αρχή μας με μια μελωδία...

(Βάζει την Campanella του Παγκανίνι έτσι όπως την διασκεύασε για πιάνο ο Λιστ. Ακούγονται οι πρώτες νότες.)

Z: Ελπίζω να σας αρέσει αυτό το κομμάτι...

Γ: Είναι υπέροχο...

Z: Το γνωρίζετε; Είναι Νικολό Παγκανίνι, διασκευασμένος για πιάνο από τον Φραντς Λιστ... Η Campanella...

Γ: *(Με αλλαγμένη, στεγνή φωνή. Σαν κάτι να την ενόχλησε.)* Δεν ήξερα πως είναι Παγκανίνι...

Z: Έχει σημασία;

Γ: Λέγανε πολλά γι' αυτόν...

Z: Λέγανε πως ήταν ο διάβολος... Ο αληθινός Εωσφόρος... Πως με τη μουσική του μπορούσε να σκοτώσει ανθρώπους, να τους αναστήσει, να τους τρελάνει... Να τους κάνει πειθήνια υποχείρια του διαβόλου...

Γ: Αυτό είναι το λιγότερο... Υπάρχουν άλλα, χειρότερα...

Z: Ναι, τα ξέρω, έχω διαβάσει ένα άρθρο γι' αυτόν... Λέγανε πως τα δάχτυλά του μάκραιναν την ώρα που έπαιζε το βιολί... Πως μπορούσε να γυρίζει το κεφάλι γύρω από τον κορμό του... Να σπάζει τα κόκαλά του και να τα ξαναενώνει... Πως ήταν πεθαμένος, βρικόλακας από τα έγκατα της γης... Πως μπορούσε να βγάλει τους βολβούς των ματιών του και κατόπιν να τους ξαναβάλει στη θέση τους...

Γ: Αυτά τα είπαν για πολλούς...

Z: Πως έκανε κονσέρτα σε δύο διαφορετικές πόλεις την ίδια ώρα... Πως μπορούσε να γεννήσει ανθρώπινη φωνή παίζοντας μια χορδή του βιολιού του... Πως, όταν έφτασε η ώρα του να πεθάνει, έφτυσε τη μετάληψη και άρχισε να πετά μέσα σε ένα σύννεφο φωτιάς... Πως δεν θάφτηκε ποτέ – και για έναν αιώνα εμφανιζόταν μέσα σε σπίτια σαν στοιχειό, λιώνοντας όλους τους καθρέφτες...

Γ: *(Κοφτά, με ξερή φωνή.)* Έκανε μια γυναίκα βιολί...

Z: *(Με απορία.)* Βιολί;

Γ: Ναι... Την ξεκοίλιασε, κι από τα έντερά της έκανε χορδές βιολιού...

Z: Αυτό δεν το έχω διαβάσει πουθενά...

Γ: Το έχω διαβάσει εγώ...

Z: Μάλλον θα ήτανε ψέμα... Όπως και όλα τα άλλα, βέβαια...

Γ: Την είχε πείσει...

Z: Δεν καταλαβαίνω... Για ποιο πράγμα;

Γ: Την είχε πείσει πως έπρεπε να πεθάνει για να γίνει χορδές για το βιολί του... Έγινε με τη συναίνεσή της...

Z: Κι αυτή γιατί το έκανε;

Γ: Δεν ξέρω...

Z: Προφανώς είχε χάσει το μυαλό της από τις διαβολικές μουσικές του...

Γ: Δεν ξέρω...

(Ακούνε για λίγο τη μουσική σιωπηλές.)

Z: Πάντως, η μελωδία αυτή είναι μαγική...

Γ: (Σκεπτική.) Εσάς, πώς σας φαίνεται;

Z: Μα σας το είπα μόλις... Σαν να παίζουν οι νότες από μέσα σου... Μέσα από το μυαλό –

Γ: (Την κόβει.) Το να κάνεις έναν άνθρωπο βιολί... Αυτό, πώς σας φαίνεται;

Z: Εννοείτε, πώς μου φαίνεται από ηθική σκοπιά;

Γ: Γενικότερα... Θα ήθελα να το αξιολογήσετε γενικότερα...

Z: Δεν είμαι σε θέση να κρίνω...

Γ: Σκεφτείτε πως η μουσική που ακούμε φτιάχτηκε σε ένα βιολί που για χορδές του είχε τα έντερα μιας γυναίκας... Έχουμε το δικαίωμα να την ακούμε;

Z: (Σιωπά για λίγο.) Θέλετε να σας απαντήσω πως όχι, δεν το έχουμε...

Γ: Θέλω να μου πείτε τι σκέφτεστε...

Z: Δεν το έχω σκεφτεί... Προτιμώ να ζω δίχως να βάζω στον εαυτό μου τέτοιες ερωτήσεις... Τα γεγονότα είναι γεγονότα επειδή υπάρχουν, επειδή έγιναν...

Γ: Αυτό το κάνουν τα ζώα... Ζούνε τα γεγονότα δίχως να τα κρίνουν...

Z: Ίσως να είμαι ζώο...

Γ: Ξέρετε πολύ καλά πως δεν είστε...

Z: Όχι, μιλάω ειλικρινά... Δεν θεωρώ πως αξίζω περισσότερο από ένα ζώο...

Γ: Ξέρετε πολύ καλά πως πιστεύετε κάτι άλλο... Απλώς δεν θέλετε να το πείτε...

Z: Τι πιστεύω, λοιπόν;

Γ: Πιστεύετε πως έχουμε δικαίωμα για τα πάντα... Και να ακούμε αυτή τη μουσική, και να φτιάξουμε ένα βιολί από έντερα ανθρώπου...

Z: Δεν είπα ποτέ μου κάτι τέτοιο...

Γ: Και να αποφασίσουμε τον θάνατο δύο παιδιών ενώ κοιμούνται...

6.

Z: *(Κλείνει τη μουσική με το τηλεκοντρόλ. Με πικρή συγκατάβαση.)*
Γυρίσαμε στο θέμα μας, λοιπόν...

Γ: Πάντοτε ήμασταν στο θέμα μας...

Z: Πιστεύετε πως είμαι ο Ζόοτ... Πως έχω στήσει μια αδιανόητη πλεκτάνη και πως αυτή η ασήμαντη ηλικιωμένη κυρία που βλέπετε είναι ο φοβερός και τρομερός Δόκτωρ Ζόοτ...

Γ: Σας το είπα από την πρώτη στιγμή...

Z: Και πιστεύετε πως ο Ζόοτ σκότωσε τα παιδιά σας...

Γ: Μα φυσικά... Ποιος άλλος;

Z: Απ' ό,τι μου είπατε, ο άντρας σας –

Γ: *(Την κόβει.)* Ο άντρας μου εκτελούσε εντολές... Ήταν ένας ασθενής που εκτελούσε τις εντολές του θεραπευτή του...

Z: Πολύ εύκολα διώχνετε την ευθύνη από αυτόν...

Γ: Ο άντρας μου δεν μπορούσε να σκοτώσει ούτε μυρμήγκι...

Z: Έκανε όμως κάτι πολύ χειρότερο... Πυροβόλησε τα παιδιά του ενώ κοιμόνταν...

Γ: Ήτανε θεραπευτική εντολή...

Z: Μιλήστε μου γι' αυτόν... Πώς τον γνωρίσατε;

Γ: Γνωριστήκαμε στο σχολείο, πριν από σαράντα πέντε χρόνια... Ήμασταν δεκαέξι χρονών... Σχεδόν παιδιά...

Z: Αγαπηθήκατε;

Γ: *(Σαν να μην άκουσε την ερώτησή της.)* Το πρώτο δώρο που μου πήρε ήταν ένας μικρό μενταγιόν-καθρέφτης... Καθρεφτίστηκε μπροστά

μου, το έκλεισε και μου τον έδωσε... «Τώρα η εικόνα μου θα είναι φυλακισμένη εδώ μέσα... Θα είμαι για πάντα δικός σου...»

Z: Προφανώς δεν το ανοίξατε ποτέ...

Γ: Μπορώ να ρωτήσω από πού το ξέρετε;

Z: Ποτέ δεν ανοίγεις ένα τέτοιο δώρο... Νιώθεις πως θα συμβεί κάτι ανεπίστρεπτο...

Γ: Πράγματι, δεν το άνοιξα...

Z: *(Συνεχίζοντας την προηγούμενη σκέψη της.)* Σαν να κρατάς ένα σπάνιο άρωμα και να ξέρεις πως θα εξατμιστεί...

Γ: Εσάς;

Z: Εμένα τι;

Γ: Εσάς σας έχουν δωρίσει ποτέ ένα τέτοιο δώρο;

Z: Όχι...

Γ: Δεν τύχατε σε κάποιον ρομαντικό άντρα...

Z: Δεν είχα κανέναν άντρα στη ζωή μου, κυρία... Κανέναν συναισθηματικό δεσμό γενικότερα...

Γ: Ζητώ συγγνώμη... Μιλούσατε τόσο ποιητικά, που σκέφτηκα –

Z: *(Τη διακόπτει.)* Καλά, δεν χρειάζεται... Δεν φταίτε εσείς γι' αυτό...

Γ: Ήταν επιλογή σας;

Z: Δεν ξέρω... Ίσως και να ήταν... Ίσως απλώς να μην έτυχε...

Γ: Μετανιώσατε;

Z: Δεν μπορώ να σκεφτώ τη ζωή μου κάπως αλλιώς... Πάντοτε ήμουν έτσι...

Γ: Πώς «έτσι»;

Z: Δίπλα στην κανονική ζωή... Σαν παράσιτο...

Γ: Θέλετε να μιλήσουμε γι' αυτό;

Z: (Κοφτά.) Μου λέγατε για τον άντρα σας... Για το καθρεφτάκι που σας έκανε δώρο...

Γ: Πολύ σύντομα αρχίσαμε να κάνουμε σχέδια για τη ζωή μας... Εγώ ήθελα να ταξιδέψουμε... Να ζήσουμε σε μια μεγάλη μητρόπολη, στο κέντρο της ζωής...

Z: Εκείνος;

Γ: Το ακριβώς αντίθετο... Ήθελε να ζήσουμε στην αφάνεια... Να κάνουμε μια συνηθισμένη δουλειά, μια συνηθισμένη οικογένεια, μια συνηθισμένη ζωή... Να είμαστε ένας ακόμη κρίκος στην τεράστια αλυσίδα της ανθρωπότητας...

Z: Μπορείτε να μου το εξηγήσετε αυτό;

Γ: Έλεγε πως οι άνθρωποι είναι κρίκοι αλυσίδας που γεννιούνται από τους προηγούμενους κρίκους και γεννάνε τους επόμενους κρίκους... Και αυτή η διαδοχή τούς κάνει να υποφέρουν και να αντέχουν...

Z: Να αντέχουν τι;

Γ: Την ακατανόητη ζωή... Τον θάνατο... Την ανυπαρξία...

Z: Ακούγεται πολύ φιλοσοφημένη αυτή η σκέψη...

Γ: Διάβαζε πολύ... Φιλοσοφία, ψυχανάλυση, λογοτεχνία... Μέχρι να με γνωρίσει, έγραφε και ποιήματα... Μετά σταμάτησε... Δεν μου τα έδειξε ποτέ... (Ανάβει τσιγάρο.) Ίσως, αν συνέχιζε το γράψιμο, να μην... (Σταματάει.)

Z: Να μην είχε κάνει αυτό που έκανε...

Γ: (Σαν να μην την άκουσε.) Τελικά υπερίσχυσε το δικό του... Ίσως γιατί κατά βάθος το ήθελα κι εγώ... (Φυσάει τον καπνό της.) Γίναμε και οι δύο δημόσιοι υπάλληλοι... Αυτός πέτυχε στον πρώτο διαγωνισμό που δώσαμε – εγώ στον δεύτερο... Παντρευτήκαμε και εξασφαλίσαμε το διορισμό μας στην ίδια πόλη... Εγώ δούλεψα στη Γραμματεία του Δημοτικού Νοσοκομείου, αυτός στην Υπηρεσία Οδοποιίας... Κι έπειτα αρχίσαμε...

Z: Τι αρχίσατε;

Γ: Τις προσπάθειες για το παιδί...

Z: «Προσπάθειες»; Υπήρχε κάποιο πρόβλημα;

Γ: Στην αρχή οι γιατροί μιλούσανε για καθαρά ψυχολογικά αίτια... Μας είπανε πως συμβαίνει σε πολλά ζευγάρια που έχουν έντονη επιθυμία να κάνουν παιδί... Ύστερα, όταν πέρασε ενάμιση χρόνος, ζήτησαν περισσότερες εξετάσεις... Τότε μίλησαν για πρόβλημα υπογονιμότητας... Δικό του...

Z: Έχω διαβάσει πως συμβαίνει πολύ συχνά... Σχεδόν ένα στα τρία ζευγάρια έχει αυτό το πρόβλημα...

Γ: Από την πρώτη στιγμή τού είπα πως δεν ήταν ανάγκη να επιμείνουμε... Τα παιδιά δεν ήταν το μοναδικό όνειρο της ζωής μου... Εξάλλου, μπορούσαμε και να υιοθετήσουμε...

Z: Εκείνος επέμενε;

Γ: Δεν μπορούσε να φανταστεί την κοινή μας ζωή δίχως παιδιά... Δικά μας παιδιά, αίμα μας... Κάποτε μου είπε πως, αν δεν έχουμε παιδιά, θα ένιωθε πως ήμασταν αδειανοί... Σαν άνθρωποι δίχως μέλλον... Θα αρρείς από άχυρο... (*Φυσάει τον καπνό της.*) Αρχίσαμε τις προσπάθειες για εξωσωματική γονιμοποίηση... Ξεκινήσαμε νομίζοντας πως θα το πετύχουμε εύκολα... Και τελικά πέρασαν δώδεκα χρόνια...

(*Σιωπά για λίγο, καπνίζει νευρικά.*)

Γ: Μετά την έκτη προσπάθεια, οι γιατροί άρχισαν να μας συμβουλεύουν να εγκαταλείψουμε το σχέδιο της εξωσωματικής... Κι εμείς απλώς αλλάζαμε γιατρό...

Z: Στο τέλος, όμως, τα καταφέρατε...

Γ: Αλλάξαμε έξι γιατρούς... Κάθε φορά έφαχνε έναν καινούριο γυναικολόγο, με μια διαφορετική μέθοδο που θα είχε όλο και περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας... Κάποτε αρχίσαμε να κρύβουμε από τον νέο γιατρό τις προηγούμενες αποτυχίες... Συνολικά κάναμε δεκαεννιά προσπάθειες... Δεκαεννιά φορές προσπάθησα να φανταστώ τα παιδιά μου... Να τα σχηματίσω μέσα στο μυαλό μου... Αλλά πάντοτε, μετά την εμβρυομεταφορά, η μήτρα μου απέβαλλε το γονιμοποιημένο έμβρυο...

(Σβήνει το τσιγάρο.)

Γ: Κάποτε του είπα πως έπρεπε να τα παρατήσουμε... Χρησιμοποίησα αυτή τη λέξη για να τον κλονίσω: «παρατήσουμε»... Μου ζήτησε να επιχειρήσουμε μία ακόμη φορά... Ήταν σίγουρος πως αυτή τη φορά θα γινόταν... Ήταν η εικοστή προσπάθεια και θα έπιανε, το ήξερε, έτσι μου είπε...

Z: Και έγινε...

Γ: Έμεινα έγκυος, και μάλιστα σε δύο έμβρυα... Ο γιατρός μιλούσε για θαύμα... Μας πίεσε να διασφαλίσουμε την κύηση αφήνοντας μόνο το ένα έμβρυο... Η μήτρα μου ήταν πολύ ταλαιπωρημένη και δεν θα μπορούσε να αντέξει διπλή κύηση... Αρνήθηκε κατηγορηματικά...

Z: Αυτός αρνήθηκε;

Γ: Ναι, αυτός...

Z: Κι εσείς;

Γ: Εγώ τι;

Z: Δεν είχατε άποψη;

Γ: Προτιμούσα να αποφασίσει αυτός... Εγώ κυοφορούσα... Δεν μπορούσα να σκεφτώ καθαρά...

Z: Και τα παιδιά γεννήθηκαν εντάξει...

Γ: (Σκυθρωπή, σαν να σκέφτεται κάτι.) Ναι, γεννήθηκαν εντάξει...

Z: Προφανώς δεθήκατε πολύ μαζί τους... Είχατε ταλαιπωρηθεί τόσο για να τα κάνετε...

Γ: (Πάντοτε σκεπτική.) Όταν τα κράτησα στην αγκαλιά μου μετά τη γέννα, ένιωσα τύψεις...

Z: Τύψεις; Γιατί;

Γ: Γιατί του είχα πει να τα παρατήσουμε...

Z: Ήταν φυσιολογικό... Σας είχαν συμβουλέψει οι γιατροί... Δεν είχατε πει τίποτε παράλογο...

Γ: Αυτός δεν λιγοψύχησε ποτέ... Αγκάλιαζα τα παιδιά μας και ήξερα πως υπήρχανε χάρη στην επιμονή του...

Z: Του το είπατε αυτό;

Γ: Ναι... Πολλές φορές...

Z: Τι σας απαντούσε;

Γ: Πως παραλογίζομαι... Πως τα παιδιά υπήρχαν χάρη στη μητέρα που τα γέννησε...

Z: Δεν έπρεπε να του το λέτε αυτό... Ίσως να του βάλατε την ιδέα...

Γ: Ποια ιδέα;

Z: Πως αυτός έδωσε τη ζωή στα παιδιά... Άρα μπορεί και να τους την πάρει...

7.

Γ: (Την κοιτάει με έντονο βλέμμα. Απαντάει χαμηλόφωνα και κοφτά.) Δεν ισχύει αυτό...

Z: Απλώς σκέφτομαι –

Γ: (Την κόβει. Εκνευρισμένα) Σας είπα πως δεν ισχύει...

Z: (Υποτονικά, σαν να κλείνεται στον εαυτό της.) Μια υπόθεση έκανα... Με συγχωρείτε...

Γ: (Μιλάει κοφτά, κοιτώντας στο κενό.) Άλλος του έβαλε την ιδέα...

Z: Άλλος;

Γ: Ναι, άλλος...

Z: Ο Ζόοτ...

Γ: Ναι, ο Δόκτωρ Ζόοτ...

Z: Ο Δόκτωρ Ζόοτ ζούσε στην άλλη άκρη του κόσμου... Γιατί μπήκε στη ζωή σας;

Γ: Μετά τη γέννηση των παιδιών μας, ο άντρας μου θέλησε να με ξεκουράσει όσο μπορούσε... Ανέλαβε όλες τις δουλειές του σπιτιού, μα και όλη τη φροντίδα των παιδιών...

Z: Δεν ήταν δα μεγάλη θυσία... Μόλις είχατε γεννήσει δίδυμα – και μάλιστα με τόση ταλαιπωρία...

Γ: (Σαν να μην την ακούει.) Έστησε όλη του τη ζωή γύρω από τη φροντίδα μας... Τη δική μου και των παιδιών... Ανέλαβε το τάισμά τους – δεν θήλασα διόλου–, την ετοιμασία του φαγητού τους, το καθάρισμά τους, τη διαρκή ενασχόληση μαζί τους... Τα βράδια έμενε ξάγρυπνος για να κάνει δουλειές του σπιτιού, τα πρωινά πήγαινε στη δουλειά του, κι έπειτα γύρναγε και αναλάμβανε τα παιδιά...

Z: Μπορείτε απλώς να πείτε πως ήταν ένας πολύ σωστός σύντροφος...

Γ: Όσο περνούσαν οι μήνες, ασχολούνταν όλο και πιο πολύ... Έμοιαζε με καλοκουρδισμένη μηχανή, με ρομπότ... Θαρρείς να υπάρχει μόνο για να μας περιποιείται... Σαν να μην υπήρχαν δικές του επιθυμίες ή σκέψεις...

Z: Προφανώς αυτό τον έκανε ευτυχισμένο...

Γ: Τα χρόνια περνούσαν, τα παιδιά μεγάλωναν... Εμείς δεν μιλούσαμε παρά μόνο γι' αυτά... Κάναμε έρωτα πολύ σπάνια, πάντοτε μετά από δική μου πίεση... Μα ακόμη και αυτό το έκανε για να φροντίσει εμένα... Δεν μιλούσα... Έλεγα μέσα μου πως ήμασταν ευτυχισμένοι, πως έχω μια υπέροχη οικογένεια και πως θα ήμουν αχάριστη αν ζητούσα τίποτε περισσότερο... Αυτή είναι η ουσία της ζωής, έλεγα μέσα μου, να κάνεις πράγματα μαζί με τον άλλον...

(Σιωπά για λίγο. Ενώνει τις άκρες των δαχτύλων των δύο χεριών της. Παίρνει ανάσα, σαν να περνάει σε ένα άλλο στάδιο.)

Γ: Κάποτε διάβασε εκείνη την είδηση στην εφημερίδα...

Z: Ποια είδηση;

Γ: Ήτανε καλοκαίρι όταν τη διάβασε...

Z: Πείτε μου ποια είδηση...

Γ: Ένα παιδί είχε πέσει στο κενό, στον ακάλυπτο χώρο μιας πολυκατοικίας... Είχε ανοίξει την πόρτα του σπιτιού του και είχε πέσει στον ακάλυπτο χώρο...

Z: Και σκοτώθηκε;

Γ: Ναι, βέβαια...

Z: Είναι τραγικό, μα δεν είναι ασυνήθιστο... Αν το ψάξει κανείς, κάθε μέρα υπάρχει μια τέτοια είδηση στις εφημερίδες...

Γ: Αυτός τη διάβασε εκείνη την ημέρα...

Z: Και τι έγινε μετά;

Γ: Το παιδί που σκοτώθηκε ήταν έξι χρονών... Όσο ήταν τότε τα δικά μας παιδιά...

Z: Κατάλαβα...

Γ: Τι καταλάβατε;

Z: Έκανε τη σύνδεση... Σκέφτηκα πως στη θέση αυτού του παιδιού μπορούσε να ήταν κάποιος δικός σας...

Γ: Ναι, έκανε τη σύνδεση...

Z: Σε όλους μπορεί να συμβεί αυτό...

Γ: Σε αυτόν συνέβη...

Z: Και μετά;

Γ: *(Την κοιτάει με επιθετικό βλέμμα.)* Δεν ξέρετε μετά;

Z: Όχι, δεν ξέρω...

Γ: Θέλησε να μάθει γι' αυτό το παιδί...

Z: Τι να μάθει;

Γ: Γιατί πήδηξε στο κενό...

Z: Μα ήταν ατύχημα...

Γ: Εκείνος πίστευε πως δεν ήταν...

Z: Και τι ήταν;

Γ: Κάτι άλλο...

Z: Τι άλλο θα μπορούσε να είναι; Ήταν ένα εξάχρονο παιδί που δεν καταλάβαινε...

Γ: Ίσως να ήταν κάτι άλλο...

Z: Τι κάτι άλλο; Ένα σημάδι;

Γ: Ίσως κι αυτό...

Z: Κι έτσι αποφάσισε να γράψει στον Δόκτορα Ζόστ...

Γ: Ναι, έτσι το αποφάσισε...

Z: Και μετά; Τι έγινε μετά;

Γ: Άρχισαν να αλληλογραφούνε... Για ένα χρόνο ο άντρας μου λάβαινε ένα γράμμα την εβδομάδα... Αν μετρώ σωστά τις εβδομάδες, ήταν πενήντα έξι – άρα έλαβε πενήντα έξι γράμματα...

Z: Τι γράφανε;

Γ: Δεν ξέρω...

Z: Δεν διαβάσατε τα γράμματα μετά τον θάνατο του άντρα σας;

Γ: Ήταν απαράβατος κανόνας στην αλληλογραφία του Ζόοτ... Τα γράμματα που έστελνε καταστρέφονταν μετά την ανάγνωση... Και δεν κρατιέται κανένα ημερολόγιο...

Z: Κι έτσι δεν έχει σωθεί τίποτε...

Γ: Όχι, τίποτε...

Z: Ούτε καν τα νύχια που έστελνε...

Γ: Σας είπα, δεν έχει σωθεί τίποτε...

Z: Και δεν τον ρωτήσατε τι έγραφε στον Ζόοτ;

Γ: *(Βιάζεται να απαντήσει.)* Όχι...

Z: Και τι του απαντούσε αυτός;

Γ: Δεν ρωτούσα τίποτε...

Z: Θα τον ρώτησε κάτι για την είδηση που διάβασε στην εφημερίδα... Για το παιδί που έπεσε στον ακάλυπτο χώρο...

Γ: *(Επιθετικά.)* Γνωρίζετε κάτι;

Z: Κάνω μονάχα υποθέσεις...

Γ: Και μετά;

Z: Μετά τι;

Γ: *(Με παρακλητική αγωνία.)* Τι έγινε μετά; Τι γράφανε ο ένας στον άλλον;

Z: Ελπίζω να καταλαβαίνεται πως ρωτάτε πράγματα που αδυνατώ να γνωρίζω...

Γ: *(Καταπίνοντας το σάλιο της. Προσπαθώντας να κρατηθεί ήρεμη.)* Θέλω να κάνετε υποθέσεις... Να συνεχίσετε να κάνετε υποθέσεις...

Z: Είμαι μια μοναχική ασήμαντη γριά... Δεν έχουν σημασία οι υποθέσεις μου...

Γ: *(Σχεδόν την κόβει. Με παρακλητική έμφαση.)* Σας παρακαλώ πολύ να συνεχίσετε να κάνετε υποθέσεις...

Z: Έστω... Ας προσπαθήσω... Αν νομίζετε πως βοηθάω σε κάτι, ας προσπαθήσω...

Γ: Θέλω να υποθέσετε τι του απάντησε ο Ζόοτ σε εκείνο το πρώτο γράμμα... Κι έπειτα τι συζητήθηκε μέσα στην αλληλογραφία τους... Και πώς... *(Κομπιάζει. Ο τόνος της φωνής αλλάζει.)* Και πώς πήγε η συζήτηση στα παιδιά μας...

Z: Από όσο ξέρω, αν αρχίσει μια συζήτηση, μπορεί να πάει παντού...

Γ: Αν θέλετε, γίνετε πιο συγκεκριμένη...

Z: Ας πούμε πως ο σύζυγός σας ρώτησε γιατί μπορεί να πέσει ένα παιδί στον ακάλυπτο χώρο μιας πολυκατοικίας...

Γ: Κι ο Ζόοτ τι του απάντησε;

Z: Προφανώς του είπε πως ήταν ατύχημα... Ένα τυχαίο γεγονός που συμβαίνει καθημερινά χιλιάδες φορές...

Γ: Αποκλείεται να απαντούσε κάτι τόσο κοινότοπο...

Z: Ίσως να του έγραφε κάποια σοφή αινιγματική κουβέντα... Από αυτές που μπορούν να σημαίνουν τα πάντα...

Γ: (Με αργή φωνή, κοιτώντας τη Ζ στα μάτια.) «Omnis oculus continet mortem tuam...»

Ζ: Ομολογώ πως δεν καταλαβαίνω τίποτε...

Γ: Είναι μια λατινική φράση... Για την ακρίβεια, μια φράση που ο Δόκτωρ Ζόσι έγραψε στα Λατινικά... Τα φιλοσοφικά θεωρήματα συχνά διατυπώνονται στα Λατινικά...

Ζ: Υπάρχει κάποιος λόγος που την αναφέρατε;

Γ: Ο ίδιος τη θεωρούσε την πιο σημαντική φράση του έργου του...

Ζ: Γιατί είναι τόσο σημαντική;

Γ: Γιατί είναι η Καταληκτική Υπόθεση...

Ζ: Και πάλι δεν σας καταλαβαίνω...

Γ: Στο τελευταίο του φιλοσοφικό βιβλίο, το *Catoptricon*, ο Ζόσι υποστήριξε πως οι αναγραμματικές υποθέσεις μπορούν να αντικατασταθούν από άλλες, καθολικότερες, και αυτές από άλλες, ακόμη καθολικότερες μέχρι να καταλήξουν όλες οι υποθέσεις σε μία, στην οποία εμπεριέχονται όλες οι προηγούμενες – άρα και όλη η ανθρώπινη πνευματική πορεία... Αυτή την ονόμασε «Καταληκτική Υπόθεση» – και στην τελευταία σελίδα του βιβλίου, στην τελευταία πρόταση του κειμένου, την αποκάλυψε...

Ζ: Φαντάζομαι πως είναι η φράση που μου είπατε...

Γ: (Επαναλαμβάνει με λιγότερη επισημότητα από ό,τι πριν.) «Omnis oculus continet mortem tuam...»

Ζ: Και τι σημαίνει;

Γ: Σημαίνει πως κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου...

8.

Z: (Επαναλαμβάνει, σαν να μονολογεί.) «Κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου...» (Το σιέφτεται για λίγες στιγμές.) Ναι, βέβαια, είναι μια ωραία αινιγματική φράση... Μπορεί να σημαίνει το οτιδήποτε...

Γ: (Κοφτά, με κάποιον εκνευρισμό.) Σημαίνει κάτι πολύ συγκεκριμένο...

Z: Δεν ξέρω...

Γ: (Με αυξανόμενη ένταση.) Σημαίνει πως κάποιος που σε βλέπει μπορεί να περιέχει τον θάνατό σου... Πως έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για το τέλος σου...

Z: Ίσως να σημαίνει κι αυτό...

Γ: (Κοιτώντας την στα μάτια.) Πως μπορεί να τον σκεφτεί αυτόν τον θάνατο και να τον αποφασίσει...

Z: Τι να σας πω... Νομίζω πως υπάρχουν πολλές αναγνώσεις...

Γ: (Επιμένοντας.) Πως οι άνθρωποι είμαστε θεοί και έχουμε δικαίωμα να αποφασίζουμε για τη ζωή των άλλων...

Z: Οι αινιγματικές φράσεις είναι έτσι καμωμένες για να σημαίνουν τα πάντα...

Γ: (Σχεδόν φωνάζει.) Ήταν η σαλαγκιά σου αυτή... Τον αγκίστρωσες με αυτή τη φράση... Κι ύστερα... (Σταματάει.)

Z: (Σηκώνεται όρθια, πολύ εκνευρισμένη.) Δεν μπορώ να συνεχίσω έτσι... Ξεπερνάτε τα όρια...

Γ: (Συνεχίζει από εκεί που σταμάτησε, αλλά πιο χαμηλόφωνα.) Κι ύστερα τον τράβηξες προς την ακτή σου...

Z: (Πολύ ψυχρά.) Θέλω να φύγετε...

Γ: *(Την κοιτάει στα μάτια. Σαν να προσπαθεί κάτι να δει. Μετά από λίγες στιγμές μιλάει.)* Με συγχωρείτε... Παραφέρθηκα...

Z: Δεν νομίζω πως μπορούμε να οδηγηθούμε πουθενά με όλο αυτό... Ψάχνετε ένα φάντασμα... Και νομίζετε πως αυτό το φάντασμα είμαι εγώ...

Γ: Σας ζήτησα συγγνώμη... Και δεν μου είπατε ακόμη για τα παιδιά... Για το πώς ο σύζυγός μου και ο Ζόοτ άρχισαν να μιλάνε για τα παιδιά...

Z: Δεν εξυπηρετεί σε τίποτε –

Γ: *(Την κόβει.)* Θα ήθελα να κάνετε μία ακόμη υπόθεση... Να σκεφτείτε τι είπανε για τα παιδιά...

Z: Δεν θα γυρίσουν πίσω τα παιδιά σας...

Γ: Πρέπει να καταλάβω... Είστε η μοναδική μου ελπίδα για να καταλάβω...

Z: Δεν επέλεξα να είμαι ελπίδα κανενός...

Γ: Δεν τα επιλέγουμε όλα εμείς στη ζωή... Υπάρχουν πράγματα που μας επιλέγουν...

Z: *(Σκέφτεται λίγο. Ύστερα κάθεται.)* Θέλω να κάνουμε μια συμφωνία...

Γ: Θα τη δεχτώ... Δεν είμαι σε θέση να μην τη δεχτώ...

Z: Θα κάνω μια υπόθεση για το τι μπορεί να είπανε στην αλληλογραφία τους ο άντρας σας και ο Ζόοτ σχετικά με τα παιδιά σας... Κι ύστερα... *(Σταματάει.)*

Γ: Κι ύστερα;

Z: Κι ύστερα θα τελειώσει αυτό... Θα φύγετε...

Γ: *(Σαν να μονολογεί.)* Κι ύστερα θα φύγω... *(Κοιτώντας την.)* Είμαστε σύμφωνοι...

Z: *(Ανάβει τσιγάρο.)* Ίσως να μιλήσανε... *(Σταματάει, σαν να σκέφτεται κάτι.)*

Γ: *(Με έξαψη.)* Ίσως να μιλήσανε για τι;

Z: Ίσως να μιλήσανε για τους κρίκους...

Γ: Για ποιους κρίκους;

Z: Εσείς μου είπατε ότι ο άντρας σας έλεγε πως οι άνθρωποι είναι κρίκοι αλυσίδας που γεννιούνται από τους προηγούμενους κρίκους... Και πως με τη σειρά τους γεννάνε τους επόμενους κρίκους...

Γ: Ναι, έτσι έλεγε...

Z: Και πως αυτή η διαδοχή τούς κάνει να υποφέρουν και να αντέχουν...

Γ: Και τι μπορεί να του είπε ο Ζόοτ για τους κρίκους;

Z: Δεν ξέρω... Δεν είναι δυνατόν να ξέρω... Κάνω μόνο υποθέσεις...

Γ: *(Στο εξής μιλάει κοφτά και επιθετικά.)* Του μίλησε για την ανάγκη να σπάσει η αλυσίδα...

Z: Δεν ξέρω...

Γ: Για την ανάγκη να διακοπεί η συνέχεια...

Z: Δεν ξέρω... Δεν είχε λόγο να το κάνει...

Γ: Ήθελε να κηρύξει το τέλος της ανθρωπότητας...

Z: Και τι θα κατάφερνε αν έβαζε τον άντρα σας να σκοτώσει τα παιδιά του; Τι σχέση έχει αυτό με το τέλος της ανθρωπότητας;

Γ: *(Συσπειρωμένη, έτοιμη να εκραγεί.)* Δοκίμαζε τις δυνάμεις του... Αν πείσεις έναν άντρα να σκοτώσει τα κοιμισμένα παιδιά του, έχεις βρει την πόρτα...

Z: Ποια πόρτα;

Γ: Την πόρτα που οδηγεί στο τέλος του ανθρώπου...

Z: Κι έπειτα;

Γ: Τι εννοείτε «έπειτα»;

Z: Λέτε πως ο Ζόστ θα έβρισκε την πόρτα που οδηγεί στο τέλος του ανθρώπου... Τι θα γινόταν έπειτα;

Γ: *(Με απόκοσμη φωνή.)* Η πόρτα θα άνοιγε...

Z: Πού το ξέρετε;

Γ: Η πόρτα πάντοτε ανοίγει... Φτιάχτηκε για να ανοίγει... Αν δείξεις στους ανθρώπους μια πόρτα, είναι βέβαιο πως θα την ανοίξουν...

Z: *(Σκεπτικά.)* Μάλιστα...

Γ: Είναι η φύση που το προστάζει αυτό...

Z: Ίσως να μιλήσανε για όλα αυτά, λοιπόν...

Γ: Κι ύστερα;

Z: Δεν έχει ύστερα... Εσείς το είπατε – τα υπόλοιπα τα προστάζει η φύση...

Γ: Του είπε να σκοτώσει τα παιδιά...

Z: Δεν χρειαζόταν να του πει τίποτε... Ο άντρας σας σκέφτηκε πως υπάρχει μια πόρτα... Το έβαλε στο κεφάλι του, βαθιά... Κατόπιν αποφάσισε να την ανοίξει...

Γ: Τον καθοδηγούσε... Ήταν πειθήνιο όργανό του... Ένα ινδικό χοιρίδιο...

Z: Ίσως ήταν αληθινά ελεύθερος... Ίσως ο Ζόστ να του έδειξε μονάχα το δρόμο για την ελευθερία...

Γ: Είναι ελευθερία να σκοτώνεις τα παιδιά σου ενώ κοιμούνται;

Z: Δεν ξέρω... Κι ούτε κρίνω... Κρατήστε μακριά μου την ηθική... Εγώ κάνω μονάχα υποθέσεις... Όπως συμφωνήσαμε...

Γ: *(Σκεπτική.)* Μάλιστα...

Z: *(Σβήνει το τσιγάρο της.)* Και τώρα εσείς πρέπει να φύγετε...

Γ: Ναι, είμαι υποχρεωμένη να φύγω...

Z: Κάναμε μια συμφωνία...

Γ: *(Την κοιτάζει.)* Έχετε δίκιο... *(Βγάζει από την τσάντα της το πιστόλι. Το αφήνει στο τραπέζι, πλάι στη σφαίρα.)* Και οι συμφωνίες πρέπει να τηρούνται...

Z: *(Με ψύχραιμη φωνή, κοιτώντας το πιστόλι.)* Αυτό να το εκλάβω ως απειλή;

Γ: *(Βάζοντας τη σφαίρα στο γεμιστήρα.)* Δεν σας απειλώ... Εσείς μου είπατε αυτά που είχατε να μου πείτε...

Z: *(Μένει ακίνητη, δεν παίρνει καν το τσιγάρο της από το τασάκι.)* Και τι θα κάνετε;

Γ: Θα φύγω... Θα τηρήσω τη συμφωνία και θα φύγω... Αυτό δεν θέλετε;

Z: Θα αυτοκτονήσετε;

Γ: *(Ειρωνικά.)* Ανησυχείτε μήπως σας λερώσω τον καναπέ;

Z: Αυτό είναι το λιγότερο...

Γ: Τι είναι το περισσότερο;

Z: Πως θα πεθάνετε μπροστά σε λάθος άνθρωπο... Δεν είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ... Κι ούτε αξίζει να πεθάνετε για έναν αντικατοπτρισμό...

Γ: Αν θέλετε, μπορείτε να βάλετε εκείνο το κομμάτι του Παγκανίνι; *(Η Z παραμένει ακίνητη.)* Την Campanella...

(Η Γ παίρνει το τηλεκοντρόλ και το πατάει. Αρχίζει και πάλι η Campanella. Μένουν σιωπηλές για λίγο ενώ ακούγεται η μουσική.)

Γ: Ξέρετε κάτι;

Z: Τι;

Γ: Εγώ πιστεύω πως δεν έχουμε δικαίωμα να ακούμε αυτή τη μουσική...

Z: Είναι μια άποψη... Τη σέβομαι...

Γ: Γράφτηκε σε ένα βιολί που είχε για χορδές του σπλάχνα ανθρώπου...

Z: Αυτό είναι ένας θρύλος... Πιθανότατα είναι μια τερατολογία των καφενείων... Ή συκοφαντία όσων τον ζήλευαν...

Γ: Δεν έχουμε δικαίωμα καν να μετρούμε τις πιθανότητες... Αν κάτι είναι πιθανό, είναι σαν να συνέβη...

Z: Αυτό οδηγεί στην καρδιά της τρέλας...

Γ: *(Με σταθερή, καθαρή φωνή.)* Αυτό είναι ένας καθαρός βηματισμός προς την πόρτα... *(Χαμογελώντας.)* Πάντοτε υπάρχει μια πόρτα...

(Με μια απότομη κίνηση, η Γ βάζει το πιστόλι στο στόμα της. Κλείνει τα μάτια. Ετοιμάζεται να πυροβολήσει.)

Z: *(Παραμένει ακίνητη. Ωστόσο, η φωνή της πλημμυρίζει από ένταση.)* Σταματήστε, θα σας τα πω όλα... Ναι, μπορώ να σας τα πω όλα... Για εσάς και για τα παιδιά σας... Μπορώ να σας πω τι μου έγραψε ο άντρας σας και τι του απάντησα εγώ... Μπορώ να σας δώσω όλες τις απαντήσεις που ζητάτε...

(Η Γ παραμένει με το πιστόλι στο στόμα και τα μάτια κλειστά. Για μερικά δευτερόλεπτα ακούγεται μόνο η μουσική. Κατόπιν η Z παίρνει το τηλεκοντρόλ και κλείνει τη μουσική.)

Z: *(Καταπίνει το σάλιο της. Με σταθερή, καθαρή φωνή.)* Είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ και μπορώ να σας απαντήσω για όλα...

(Εδώ τελειώνει η Πρώτη Πράξη.)

(Αν κριθεί αναγκαίο, μπορεί να γίνει εδώ κάποιο διάλειμμα. Ή το έργο μπορεί να συνεχιστεί, δίχως διακοπή, στη σκηνή 9.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

Γ: (Βγάζει το πιστόλι από το στόμα και το ακουμπάει στο τραπέζι. Μιλά με απογοήτευση και με αίσθηση παραίτησης.) Δεν είστε εσείς...

Z: (Με έκπληξη.) Δεν καταλαβαίνω...

Γ: (Βγάζει ένα τσιγάρο από το πακέτο της.) Ο Δόκτωρ Ζόοτ... Δεν είστε εσείς...

Z: Μα εσείς ήσασταν σίγουρη...

Γ: (Ανάβει το τσιγάρο.) Ο Δόκτωρ Ζόοτ δεν θα έτρωγε ποτέ μια τόσο απλοϊκή μπλόφα...

Z: «Απλοϊκή μπλόφα»; Δεν σας καταλαβαίνω...

Γ: Ο Ζόοτ δεν θα πίστευε ένα τόσο φτηνό κόλπο... Βάζω το πιστόλι στο στόμα και αυτοκτονώ... Θα ήξερε πως δεν θα αυτοκτονούσα έτσι...

Z: Πώς έτσι;

Γ: Μόνη μου... Αφήνοντάς τον ζωντανό...

Z: Και γιατί θα το ήξερε;

Γ: Γιατί είχα έρθει για το τέλος... Το οριστικό τέλος... Για να τελειώσω την ιστορία – κι όχι για να γράψω ένα ακόμη επεισόδιο...

Z: Να τελειώσετε την ιστορία; Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό;

Γ: Να γίνει αυτό που έγινε με τα παιδιά μου... Μια σφαίρα να μας ενώσει... Να ενώσει τα αίματά μας στον τοίχο...

Z: Τι θα εξυπηρετούσε αυτό;

Γ: Θα ήταν το τέλος της ιστορίας μας... Οι ιστορίες πρέπει να έχουν ένα οριστικό τέλος...

Z: Τι θα πει «οριστικό τέλος»;

Γ: Ένα τέλος που δεν επιδέχεται συνέχεια... Που δεν απομένει τίποτε για να συνεχιστεί...

Z: Ακούγεται εντυπωσιακό αυτό... Αλλά δεν το καταλαβαίνω...

Γ: Αν ήσασταν ο Ζόοτ, θα είχατε καταλάβει... Είναι μια δική του παραβολή, από τον πρόλογο της «Ομοιωτικής Ψυχανάλυσης»... Γράφει πως η Λερναία Ύδρα, το μυθικό τέρας, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια αφήγηση – και πως τα κεφάλια της ήταν ιστορίες... Κι ο Ηρακλής σκότωνε τον πρωταγωνιστή της κάθε ιστορίας, ωστόσο μονομιás οι δευτεραγωνιστές της ακρωτηριασμένης αφήγησης γίνονταν πρωταγωνιστές σε νέες ιστορίες... Κι έτσι οι ιστορίες πολλαπλασιάζονταν – θαρρείς από κάθε κομμένο λαιμό να ξεπηδούσαν δύο και τρία κεφάλια... Τότε ο μάντης Τειρεσίας τού έδωσε συμβουλή...

Z: Τι συμβουλή;

Γ: Να μην σκοτώνει μόνο τον πρωταγωνιστή... Να μπαίνει μέσα στην ιστορία και να τους σκοτώνει όλους... Ανθρώπους και ζώα... Ακόμη και τα κοράκια που καραδοκούν... Να αφήνει μονάχα πέτρες και πτώματα... (Ρουφάει τον καπνό του τσιγάρου της.) Κι ο Ηρακλής άκουσε τη συμβουλή του σοφού μάντη: άρχισε να μπαίνει στην κάθε ιστορία και να δίνει ένα οριστικό τέλος... Άφηγε πίσω του μονάχα τις πέτρες και τα πτώματα...

Z: Και τι εξυπηρετεί όλο αυτό;

Γ: Εννοείτε, τι εξυπηρετεί το οριστικό τέλος;

Z: Ναι, αυτό εννοώ...

Γ: Ωραία ερώτηση... Ας πούμε πως επουλώνει...

Z: Επουλώνει;

Γ: Ναι, επουλώνει... (Ρουφάει τον καπνό.) Επουλώνει την πληγή της ζωής...

Z: Τι να σας πω... Είναι κι αυτό ένας τρόπος σκέψης...

Γ: Ναι, είναι ένας τρόπος σκέψης...

Z: Τώρα; Τι θα γίνει τώρα;

Γ: Θα καπνίσω το τσιγάρο μου και θα φύγω...

Z: Θα φύγετε;

Γ: Μα ναι, θα φύγω...

Z: Κι είστε τόσο σίγουρη πως εγώ δεν είμαι ο Ζόοτ...

Γ: Ναι, είμαι...

Z: Κι αν το έκανα επίτηδες;

Γ: Ποιο πράγμα;

Z: Τη δήτην κατάρρευση μου στην απλοϊκή μπλόφα σας... Αν την έκανα επίτηδες, για να σας ξεγελάσω και να απαλλαγώ από εσάς;

Γ: Δεν μπορεί να το κάνατε επίτηδες...

Z: Εσείς επιμένατε πως ο Ζόοτ μπορεί να κάνει τα πάντα, να πείσει τον οποιονδήποτε... Εξάλλου, η φύση μας θέλει να κρύβεται...

Γ: *(Ενώ μιλάει, βγάζει το γεμιστήρα, κατόπιν βγάζει τη σφαίρα από το γεμιστήρα και τα βάζει στην τσάντα της. Το ίδιο κάνει με τα τσιγάρα και τον αναπτήρα της.)* Ναι, υπό μία έννοια έχετε δίκιο... Ο Ζόοτ μπορεί τα πάντα... Μπορεί να γίνει ηλίθιος, απλοϊκός, βλάκας... *(Την κοιτάει.)* Αλλά ξέρετε κάτι; Ο Ζόοτ δεν θα ήθελε να απαλλαγεί από μένα...

Z: Δεν τον ξέρετε... Δεν ξέρετε τι μπορεί να έχει βάλει με το μυαλό του...

Γ: *(Σηκώνεται όρθια. Παίρνει την τσάντα της.)* Πάντως, πιστέψτε με, δεν τον ξέρετε ούτε εσείς...

Z: Τι θα κάνετε μετά;

Γ: Δεν σας καταλαβαίνω...

Z: Τι θα κάνετε άμα φύγετε από εδώ;

Γ: Θα γυρίσω στο ξενοδοχείο μου...

Z: Γενικότερα ρωτάω...

Γ: Εννοείτε, τι θα κάνω στη ζωή μου;

Z: Ναι, αυτό εννοώ...

Γ: Δεν ξέρω... Φαντάζομαι... (Σκέφτεται.)

Z: Τι φαντάζεστε;

Γ: Φαντάζομαι πως θα ζήσω...

Z: Θα ζήσετε κάνοντας τι;

Γ: Τα συνηθισμένα...

Z: Τι είναι τα συνηθισμένα; Θα βλέπετε τηλεόραση; Θα διαβάζετε βιβλία;

Γ: Και αυτά...

Z: Και τι άλλο;

Γ: (Την κοιτάζει.) Θα ζήσω περιμένοντας...

Z: «Περιμένοντας» τι;

Γ: Αυτό που περιμένουν όλοι οι άνθρωποι...

Z: Τι;

Γ: Τα είπατε πριν... Την ανημποριά... Τον θάνατο...

Z: Και το να μένετε μόνη στο δωμάτιο; Θα το αντέξετε;

Γ: Ναι, θα το αντέξω... Εκατομμύρια άνθρωποι το αντέχουν... Είναι στη φύση μας να το αντέχουμε...

Z: Και τα παιδιά σας;

Γ: (Η φωνή της σκληραίνει.) Τα παιδιά μου έχουν πεθάνει, κυρία... Και τίποτε δεν μπορεί να τα γυρίσει πίσω...

Z: Δεν αισθάνεστε πως τα προδίδετε;

Γ: Γιατί να αισθανθώ κάτι τέτοιο;

Z: Γιατί αφήνετε τα κουφάρια τους σε μια ημιτελή ιστορία... Σε μια ιστορία δίχως οριστικό τέλος... Είναι σαν – (Σταματάει.)

Γ: (Συσπειρώνεται για να επιτεθεί.) Σαν τι;

Z: Σαν να τα βάλετε για ύπνο δίχως να τα σκεπάσετε...

Γ: (Προσπαθώντας να κρατηθεί φύχραιμη.) Καταλαβαίνω πως τάραξα τη βραδιά σας... Αλλά, πιστέψτε με, δεν είναι σωστό να μιλάτε έτσι για τα παιδιά μου...

Z: Εγώ, κυρία, δεν ήξερα ούτε για σας ούτε για τα παιδιά σας... Εσείς ήρθατε στο σπίτι μου και μου μιλήσατε γι' αυτά...

Γ: Ναι, ήρθα... Είχα μια τυφλή ελπίδα πως κάτι θα γίνει...

Z: Δεν φταίω εγώ αν διαψεύστηκαν οι ελπίδες σας...

Γ: Σίγουρα δεν φταίτε... (Πλησιάζει προς την πόρτα.) Κάνατε όσο περισσότερες υποθέσεις μπορούσατε... Αλλά κάποτε η πραγματικότητα... (Σταματάει.)

Z: Τι κάνει η πραγματικότητα;

Γ: Μας σφίγγει σαν θηλιά...

Z: Ναι, έχετε δίκιο...

Γ: (Πηγαίνοντας προς την πόρτα.) Θέλω να σας ευχαριστήσω που με δεχτήκατε... Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας... Και ζητώ συγγνώμη που σας τάραξα... Και που έγινα επιθετική...

Z: (Κοφτά.) Δεν κάνει τίποτε...

Γ: (Κοντοστέκεται.) Θέλω να σας ευχαριστήσω και για τη μουσική που μου βάλατε...

Z: Την Campanella...

Γ: Είναι πραγματικά υπέροχη μουσική...

Z: Πάντως, ούτε κι αυτό κάνει τίποτε...

Γ: Φεύγω, λοιπόν... Καληνύχτα σας...

Ζ: Καληνύχτα...

10.

(Η Γ πιάνει το χερούλι της εξώπορτας. Προσπαθεί να την ανοίξει, μα δεν μπορεί.)

Γ: *(Με απορία.)* Μα τι συμβαίνει;

Z: Σαν τι να συμβαίνει;

Γ: *(Προσπαθεί να ανοίξει δίχως αποτέλεσμα.)* Η πόρτα... Η πόρτα είναι κλειδωμένη...

Z: Κλειδωμένη;

Γ: Ελάτε να δοκιμάσετε...

Z: Δεν χρειάζεται... Σας πιστεύω...

Γ: Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει...

Z: Θα ήθελα να μην φύγετε...

Γ: Τι εννοείτε; Τι σημαίνει η κλειδωμένη πόρτα;

Z: Σημαίνει το προφανές... Την κλειδώσα για να μην φύγετε...

Γ: Γιατί;

Z: Γιατί δεν θέλω να φύγετε...

Γ: Δεν καταλαβαίνω...

Z: Γιατί εγώ είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ...

Γ: Δεν καταλαβαίνω, τι κάνετε τώρα; Τι προσπαθείτε;

Z: Δεν προσπαθώ τίποτε... Απλώς εγώ είμαι ο Δόκτωρ Ζόοτ...

Γ: Φυσικά και δεν είστε... Δεν είναι δυνατόν να είστε εσείς...

Z: Είστε σίγουρη;

Γ: Αν ήσασταν εσείς, θα με είχατε πείσει... Εξάλλου... (Σταματάει.)

Z: Εξάλλου τι;

Γ: Το πιθανότερο είναι πως ο Δόκτωρ Ζόστ δεν υπάρχει... Ένας καλοφτιαγμένος σύγχρονος μύθος... Είναι κάτι σαν το Τρίγωνο των Βερμούδων και το Πείραμα της Φιλαδέλφειας...

Z: Κι ο άντρας σας; Με ποιον αλληλογραφούσε ο άντρας σας;

Γ: Με κάποιο φαρσέρ... Με κάποιο από τα θύματα αυτού του μύθου... Συμβαίνει συχνά αυτό... Αν απλωθεί πολύ ένας μύθος, υπάρχουν πολλοί που τον ζούνε στην πραγματικότητα... Συνέβη με τον Θεό, με τον Χριστό, με το διάβολο, με το τέρας του Λόχνης...

Z: Και τα παιδιά σας; Γιατί σκότωσε τα παιδιά σας;

Γ: Για τον ίδιο λόγο που σκοτώνονταν οι μάρτυρες του Χριστού... Γιατί είχε τρελαθεί...

Z: Και τότε γιατί ήρθατε εδώ;

Γ: Για να εξαντλήσω κάθε πιθανότητα...

Z: Ποια πιθανότητα;

Γ: Την πιθανότητα ερμηνείας...

Z: Και νομίζετε πως την εξαντλήσατε;

Γ: Ναι, την εξάντλησα...

Z: (Χαμογελάει αινιγματικά.) Κάνετε λάθος... Ο Δόκτωρ Ζόστ είμαι εγώ... Η πιθανότητά σας παραμένει ανοιχτή...

Γ: (Κοφτά.) Θα προτιμούσα να φύγω...

Z: Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για τα παιδιά σας...

Γ: (Την κόβει. Με εκνευρισμό.) Δηλαδή μου λέτε πως είμαι φυλακισμένη;

Z: *(Χαμογελώντας κουνιά.)* «Φυλακισμένη»; Είναι μεγάλη κουβέντα το «φυλακισμένη»...

Γ: *(Με ένταση.)* Με έχετε κλειδώσει στο σπίτι και κρατάτε το κλειδί... Αυτό ονομάζεται φυλακή... Κι εγώ είμαι φυλακισμένη...

Z: «Φυλακισμένη» σε ένα σπίτι στο οποίο επιμένατε να έρθετε εσείς... Ενώ εγώ δεν σας ήθελα...

Γ: *(Επιτακτικά.)* Ανοίξτε την πόρτα... Ή δώστε μου το κλειδί να την ανοίξω εγώ...

Z: Εξάλλου, το ξέρετε καλά πως δεν είστε φυλακισμένη... Άμα το θέλετε, με εξαναγκάζετε να σας δώσω το κλειδί... Είστε νεότερη από μένα – άρα και δυνατότερη... Κι επιπλέον έχετε και πιστόλι – έτσι δεν είναι;

Γ: *(Βγάζει από την τσάντα της το κινητό της.)* Μπορώ να κάνω κάτι απλούστερο... Να πάρω την αστυνομία...

Z: Θα πρέπει να τους εξηγήσετε γιατί έχετε το πιστόλι μέσα στην τσάντα σας...

Γ: Ή έναν κλειδαρά... Θα του πω πως κλειστήκαμε μέσα με την αδελφή μου, που έχει Αλτσχάιμερ...

Z: *(Κοιτώντας την στα μάτια.)* Οι γιοι σας θα ήταν σήμερα είκοσι τριών χρονών...

Γ: *(Κοκαλώνει. Την κοιτάζει διερευνητικά.)* Μετρήσατε τα χρόνια των παιδιών μου;

Z: Έχω ασχοληθεί πολύ με τους γιους σας, κυρία...

Γ: Είστε ένα παράσιτο... Ζήσατε τη ζωή σας κάνοντας θλιβερές απάτες και πλαστοπροσωπίες... Δεν είστε τίποτε... Και δεν έχετε δικαίωμα να μου μιλάτε για τα παιδιά μου...

Z: *(Σαν να μην την ακούει.)* Ο άντρας σας μου ζήτησε να του πω για τα παιδιά σας... Για το τι θα γινόταν στο μέλλον τους...

Γ: *(Σαν να κοιτάζει στο κενό.)* Ξέρετε, πολλές φορές υπάρχουν πράγματα που μας φαίνονται γοητευτικά... Σαν ένα δίχτυ που αναδύεται από τη θάλασσα την ώρα του δειλινού... Αλλά είναι ανεπίτρεπτα...

Z: (Σταυρώνοντας τα χέρια.) Μπορείτε να με ρωτήσετε ό,τι θέλετε...

Γ: (Αφήνει την τσάντα της και κάθεται και πάλι στον καναπέ.) Προτιμώ να σας ακούσω...

Z: (Ενώ μιλάει, ανάβει τσιγάρο και το καπνίζει.) Ο άντρας σας σάς αγαπούσε... Μπορώ να σας διαβεβαιώσω γι' αυτό... Αγαπούσε τη γυναίκα του και τα παιδιά του... Κατά κάποιον τρόπο, σας αγαπούσε περισσότερο από όσο έπρεπε...

Γ: Τι εννοείτε;

Z: Ήταν υπερβολικός... Αυτό εννοώ... Κάποια στιγμή πίστεψε πως ήταν απολύτως απαραίτητος για εσάς, για τη ζωή σας...

Γ: Δεν μπορώ να σας καταλάβω... Όλοι οι γονείς το πιστεύουν αυτό...

Z: Το πίστεψε πολύ προτού γίνει γονιός... Για την ακρίβεια, το πίστεψε την ημέρα που σας γνώρισε... Τότε που ήσασταν δεκαέξι... Σας είδε και θέλησε να σας προστατεύσει... Να πάρει όλες τις αποφάσεις για εσάς...

Γ: Κι αυτό φυσιολογικό ήταν... Με αγαπούσε...

Z: Σας αγαπούσε παραπάνω από το φυσιολογικό... Στην πραγματικότητα, τάχτηκε σε εσάς... Έθεσε τον εαυτό του στην υπηρεσία σας... Μπήκε μέσα στον καθρέφτη του μενταγιόν και έγινε δικός σας...

Γ: Ίσως αυτό να είναι η αγάπη... Να δωρίσεις τον εαυτό σου στον άλλον... Εξάλλου, εσείς δεν έχετε ιδέα από αυτό...

Z: Ορκίστηκε να προστατεύει την οικογένειά του...

Γ: Όλοι οι άντρες προστατεύουν την οικογένειά τους...

Z: Ο ίδιος σας θεωρούσε εύθραυστη όσο ένα τριαντάφυλλο... Ένα απανθρακωμένο τριαντάφυλλο...

Γ: «Απανθρακωμένο τριαντάφυλλο»; Τι είναι αυτό;

Z: Το είχε διαβάσει σε ένα αρχαίο ινδικό ποίημα...

Γ: Ο άντρας μου δεν διάβαζε ινδικά ποιήματα...

Z: *(Σαν να μην την άκουσε. Μιλάει οραματικά, κοιτώντας στο κενό.)* Ήτανε ένας κήπος με πανέμορφα τριαντάφυλλα που ευωδιάζανε όσο δεν ευωδιάσανε ποτέ τριαντάφυλλα στην ιστορία του κόσμου... Τότε, κάποιος θεός, θυμωμένος από την τόση τελειότητα αυτού του κήπου, αποφάσισε να τον κάψει με μια φοβερή λάμψη... Πράγματι, η λάμψη του θυμωμένου θεού έκανε τον κήπο στάχτη... Αλλά τα καμένα τριαντάφυλλα, παρότι είχαν γίνει στάχτη, διατήρησαν το σχήμα τους – και πλέον η γκριζα όψη τους ήταν χίλιες φορές πιο μοναδική από πριν... Γρήγορα η φήμη του απλώθηκε σε ολόκληρη την Ινδία, και όχι μόνο: από κάθε γωνιά του κόσμου έρχονταν επισκέπτες να δούνε τον γκριζο κήπο... Κι όλοι το ξέρανε πως αρκούσε ένα ανάλαφρο φύσημα του ανέμου για να σκορπίσει η στάχτη και να γίνει ο κήπος σκόνη...

Γ: Και μετά τι έγινε; Πώς χάλασε ο κήπος;

Z: *(Χαμογελάει.)* Δεν χάλασε... Δεν μπορούσε να χαλάσει τέτοια ομορφιά... *(Ρουφάει τον καπνό.)* Ο άλλοτε θυμωμένος θεός, έκθαμβος από τον απανθρακωμένο κήπο του, αποφάσισε να τον προστατεύσει...

Γ: Πώς;

Z: Αποφάσισε να αφανίσει κάθε άνθρωπο πάνω από τη γη και κάθε θεό από τους ουρανούς και τα έγκατα του κόσμου, προκειμένου να μην βλάψει κανένας τον γκριζο κήπο του... Και μόλις τα έκανε όλα αυτά, προχώρησε στην τελευταία πράξη για την ολοκλήρωση του έργου του: αφάνισε και τον ίδιο του τον εαυτό, για να μην κινδυνεύει από κανέναν η απώτατη ομορφιά του...

Γ: Κι εμείς;

Z: *(Απορημένη.)* Εμείς τι;

Γ: Αφού η ανθρωπότητα αφανίστηκε, εμείς πώς υπάρχουμε σε αυτό εδώ το παραμύθι;

Z: *(Χαμογελά ελαφρά, σχεδόν αδιόρατα.)* Δεν υπάρχουμε... Υπάρχει μονάχα ο κήπος με τα απανθρακωμένα τριαντάφυλλα...

11.

Γ: Ο άντρας μου δεν διάβαζε ποτέ ινδικά ποιήματα... Το παραμύθι αυτό είναι δικό σας... Ή το διαβάσατε κάπου στο Internet – το πιο πιθανό...

Z: Το διάβασα στο γράμμα του...

Γ: Στο γράμμα του;

Z: Ναι...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Μπορείτε να μου δείξετε τα γράμματά του;

Z: *(Σβήνοντας το τσιγάρο της.)* Ξέρετε πως μια από τις πιο αυστηρές προϋποθέσεις ήταν η άμεση καταστροφή της αλληλογραφίας...

Γ: *(Συνεχίζει ειρωνικά.)* Σωστά... Μια από τις αρχές του Δόκτορα Ζόουτ...

Z: Η αλληλογραφία όφειλε να καταστρέφεται αμέσως μετά την ανάγνωση... Αλίμονο αν τα γράμματα μένουν...

Γ: Γιατί, τι θα συμβεί αν μείνουν;

Z: Σαπίζουν σαν κουφάρια... Σκεφτείτε τι γινόταν στην αρχαιότητα...

Γ: Τι γινόταν στην αρχαιότητα;

Z: Καίγανε τους νεκρούς μετά τη μάχη... Σταματούσαν τον πόλεμο για να κάψουν τους νεκρούς...

Γ: *(Θέλοντας να αλλάξει κουβέντα.)* Ωστε, λοιπόν, ο άντρας μου με έβρισκε εύθραυστη σαν απανθρακωμένο τριαντάφυλλο...

Z: Έτσι μου έγραψε...

Γ: Και πού είναι το κακό σε αυτό; Ήθελε να με προστατεύσει...

Z: (Πολύ ήπια, σχεδόν τρυφερά.) Ξέρετε, κάθε υπερβολή στη ζωή εξισορροπείται... Είναι νόμος της φύσης αυτό... Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά...

Γ: (Με απορία.) Δεν καταλαβαίνω...

Z: Εννοώ πως για κάθε δράση υπάρχει μια αντίδραση... Αν γεμίσεις ένα ποτήρι, ένα άλλο αδειάζει...

Γ: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω...

Z: Πριν μου μιλήσατε για την είδηση που ο σύζυγός σας διάβασε στην εφημερίδα... Για το εξάχρονο παιδί που έπεσε στον ακάλυπτο χώρο...

Γ: Ναι, σας μίλησα...

Z: Πού έγινε; Σε ποια χώρα;

Γ: Δεν μπορώ να παρακολουθήσω τη σκέψη σας...

Z: Μα είναι τόσο απλό... Σας ρώτησα σε ποια χώρα έπεσε το παιδί στον ακάλυπτο χώρο... Στην Ευρώπη; Στην Αμερική; Μήπως στην Ασία;

Γ: Δεν ξέρω... Δεν θυμάμαι...

Z: Εσείς δεν διαβάσατε την είδηση στην εφημερίδα;

Γ: Ίσως να τη διάβασα... Δεν θυμάμαι...

Z: Υπάρχει περίπτωση να ήταν μια είδηση από την Ασία; Εκεί οι άνθρωποι πεθαίνουν από τις πλημμύρες...

Γ: Λογικά όχι...

Z: Ένα παιδί έπεσε στον ακάλυπτο μιας πολυκατοικίας... Προφανώς θα ήταν στα τοπικά νέα... Μια είδηση από την πόλη σας... Σωστά;

Γ: Ίσως να ήταν και έτσι...

Z: Μπορεί μάλιστα να το γνωρίζατε εκείνο το παιδί... Ή τους γονείς του...

Γ: Όχι... Αν τους γνωρίζαμε, θα μου το είχε πει...

Z: Σωστά, θα σας το είχε πει...

Γ: Δεν καταλαβαίνω πού θέλετε να φτάσετε...

Z: Στα σίγουρα, πάντως, δεν διαβάσατε την εφημερίδα...

Γ: Και είναι εκνευριστικό αυτό που κάνετε... Με εγκλωβίσατε εδώ για να μου πείτε φληναφήματα...

Z: Γιατί, αν είχατε διαβάσει την εφημερίδα, θα βλέπατε πως το παιδί σκοτώθηκε στη γειτονιά σας, πέντε λεπτά από το σπίτι σας...

Γ: *(Αγχωμένη και ξαφνιασμένη.)* Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...

Z: Σας χώριζαν τέσσερις δρόμοι... Κάποιος θα μπορούσε να κατεβεί για το σούπερ μάρκετ... *(Σταματάει για λίγο.)* ... και να πάει σε εκείνη την πολυκατοικία...

Γ: Δεν καταλαβαίνω... Γιατί να πάει σε εκείνη την πολυκατοικία; Τι δουλειά είχε;

Z: Σας φρόντιζε από δεκαέξι χρόνων... Ήταν μαζί σας σε όλα...

Γ: *(Με εκνευρισμό.)* Δεν έχω λόγο να σας ακούω σε όλο αυτό...

Z: *(Σε τόνο όλο και γρηγορότερο, κι ενώ η φωνή της γίνεται όλο και πιο έντονη.)* Ήταν πάντοτε πλάι σας... Έπαιρνε την ευθύνη αντί για εσάς... Στις εξετάσεις του σχολείου... Στις ατέλειωτες προσπάθειες της εξωσωματικής... Στη γέννηση των παιδιών... Στο μίξερ που άλεθε το φαγητό των παιδιών... Στα βράδια που κάποιος έπρεπε να πλύνει τους βραστήρες... Επί είκοσι πέντε χρόνια έπαιρνε κάθε ευθύνη... Γέμιζε συνεχώς το ποτήρι με το νερό – πρώτα για εσάς και στη συνέχεια και για τα παιδιά σας... Κάποιο άλλο ποτήρι έπρεπε να αδειάσει... Ή να σπάσει...

Γ: *(Σηκώνεται όρθια. Με ψυχρή ουδέτερη φωνή.)* Άνοιξε την πόρτα να φύγω...

Z: Εκείνο το πρωινό βρήκε να πάει στο σούπερ μάρκετ... Είχε ετοιμάσει το χαρτί με τα ψώνια... Κορν φλέικς, γάλα, αβγά, σπυρωτό ρύζι, φρούτα, φρέσκο χυμό πορτοκάλι, υγρά μωρομάντηλα, σακούλες

σκουπιδιών, αντισηπτικό για τα χέρια... Ωστόσο, μόλις βγήκε στο δρόμο, δεν έστριψε για το σούπερ...

Γ: *(Εκρήγνυται, φωνάζει.)* Άνοιξε την πόρτα να φύγω...

Z: *(Δίχως να την υπολογίζει, σαν να μην την άκουσε.)* Το βήμα του, θαρρείς, τον πήγε μόνο του... Ήταν κατηφόρα κι έμοιαζε τόσο φυσιολογικό: ένας άνθρωπος πηγαίνει στην κατηφόρα... Σαν να τον τραβάει κάποια υπερκόσμια δύναμη... Πέρασε τους τέσσερις δρόμους, έφτασε στην πολυκατοικία του παιδιού... Και τότε είδε τα παιδιά να παίζουνε...

Γ: *(Με φωνή απειλητική, μέσα απ' τα δόντια.)* Σκάσε κι άνοιξέ μου την πόρτα...

Z: Είδε το παιδί να μπαίνει στην πολυκατοικία προκειμένου να βρει κρυψώνα για το κρυφτό... Το ακολούθησε, σαν να ήταν ο ταχυδρόμος που έμπαινε στην πολυκατοικία... Ή κάποιος επισκέπτης... Το παιδί ανέβαινε τις σκάλες – κι αυτός τις ανέβαινε μαζί του... Κι αυτό πήγε και κρύφτηκε σε μια εσοχή της σκάλας, δίπλα στον ακάλυπτο...

Γ: *(Λίγο πριν από την έκρηξη.)* Σκάσε...

T: Το είχα δει... Κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου...

Γ: *(Ουρλιάζει έξαλλη. Ορμάει πάνω στη Z. Πέφτει πάνω της στον καναπέ, την πιάνει από το λαιμό. Η Z δεν αντιστέκεται.)* ΣΚΑΣΕ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΗ, ΣΚΑΣΕ...

Z: *(Αγκομαχώντας, με κομμένη την ανάσα, συνεχίζει να μιλάει.)* Τα πάντα ήτανε υπόθεση μιας κίνησης... Μιας σπρωξιάς... Μιας μονάχα σπρωξιάς...

(Η Γ χαλαρώνει το σφίξιμο στο λαιμό της Z. Σηκώνεται όρθια. Η Z συνεχίζει, τρίβοντας το λαιμό της.)

Z: Το παιδί βρέθηκε στο κενό δίχως να καταλάβει το πώς και το γιατί... Κι ύστερα ακούστηκε ένας υπόκωφος γδούπος... Κανένας δεν ανησύχησε, κανένας δεν κατάλαβε τι είχε συμβεί... Ο σύζυγός σας κατέβηκε με το ασανσέρ, βγήκε έξω, σαν να ήταν άορατος... Μία ώρα αργότερα θα βρίσκανε το παιδί στον ακάλυπτο...

Γ: Είσαι τρελή...

Z: Ήταν μονάχα ένας μηχανισμός εξισορρόπησης... Μια φυσική επιταγή – το ποτήρι που πρέπει να αδειάσει για να γεμίσει ένα άλλο... Είκοσι λεπτά αργότερα, γύρισε στο σπίτι κουβαλώντας ψώνια από το σούπερ μάρκετ: Κορν φλέικς, γάλα, αβγά, σπυρωτό ρύζι, φρούτα, φρέσκο χυμό πορτοκάλι, υγρά μωρομάντηλα, σακούλες σκουπιδιών, αντισηπτικό για τα χέρια... Η ζωή συνεχιζόταν ισορροπημένη, κάλπαζε ισορροπημένη...

Γ: Είσαι τρελή... Τρελή και διεστραμμένη...

Z: Ζητήσατε να μάθετε την αλήθεια... Ταξιδέψατε ως εδώ για να μάθετε την αλήθεια...

Γ: Σιάσε... Βούλωσ' το...

Z: *(Χαμογελώντας, δίχως ταραχή.)* Σας λέω την αλήθεια... Κι ούτε θέλω να προσβάλω τον άντρα σας...

Γ: Είσαι ένα κτήνος... Ένα τιποτένιο κτήνος που πασχίζει να φανταστεί τη ζωή δίχως να την έχει ζήσει... Στ' αλήθεια, ξέρεις τι έχει γίνει; Έχεις μείνει πολύ μόνη σου... Έχεις ξεραθεί – σαν το κούτσουρο στον ήλιο... Και το μόνο που μπορείς να σκεφτείς για τον άλλον είναι το κακό...

Z: Εγώ δεν μίλησα για κακό... Δεν με ενδιαφέρει το κακό, δεν το γνωρίζω... Εμένα... *(Διστάζει.)*

Γ: Εσένα τι;

Z: Εμένα με ενδιαφέρουν οι συνδέσεις... Να συνδέω το ένα πράγμα με το άλλο...

Γ: Είσαι ένα παράσιτο... Ζεις από το χρόνο των άλλων... Δώσ' μου το κλειδί να φύγω...

Z: *(Κοιτώντας στο κενό.)* Κι ο άντρας σας μια σύνδεση μού ζήτησε... Ένα hyperlink...

Γ: Γιατί; Αφού είχε ισορροπήσει... Από τη γελοία ιστορία σου, αυτό δεν βγαίνει;

Z: Η ισορροπία κρατάει μόνο για λίγο... Για στιγμές μονάχα... Μετά...

Γ: Μετά;

Z: Μετά έρχεται η ηθική... Η ηθική δεν σου επιτρέπει να ισορροπήσεις...

Γ: Και πού έμαθες εσύ την ηθική; Πρέπει να έχεις ζήσει με τους ανθρώπους για να γνωρίζεις την ηθική...

Z: Ξέρετε, δεν πήγα εγώ στο σύζυγό σας... Ούτε ήρθα σε εσάς, βέβαια... Και στις δύο περιπτώσεις, εσείς με βρήκατε... Με ψάξατε και με βρήκατε...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Ναι, σωστά... Εμείς σε βρήκαμε... Και ποια σύνδεση σου γύρεψε ο άντρας μου;

Z: Σας το είπα και πρωτότερα... Μου έγραψε ρωτώντας με για το παιδί του ακάλυπτου χώρου... Δεν μπορούσε να το αντέξει...

Γ: Είχε τύψεις;

Z: Ας το πούμε έτσι...

Γ: Και τι έφαχνε από σένα;

Z: Σας είπα – έφαχνε μια σύνδεση...

Γ: Κι εσύ τι του είπες;

Z: Του είπα για την ιστορία του Παγκανίνι...

Γ: Του Παγκανίνι;

Z: Ναι, του Παγκανίνι... Την ιστορία με τη γυναίκα που τη σκότωσε και έκανε τα έντερά της χορδές για το βιολί του...

Γ: Είσαι αξιολύπητη... Μόλις πριν από λίγο δεν την ήξερες αυτήν την ιστορία...

Z: Πριν από λίγο είχα λόγους να κρύβομαι...

Γ: Και τι σύνδεση θα μπορούσε να γίνει με τον άντρα μου και τον Παγκανίνι;

Z: Κι όμως, ο σύζυγός σας ενδιαφέρθηκε...

Γ: Για τι ενδιαφέρθηκε;

Z: Ήθελε να μάθει αν είναι σωστό να ακούμε μουσική που συντέθηκε από ένα τέτοιο βιολί...

Γ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Και τι του απάντησες εσύ;

Z: Του είπα πως είναι μια συγκινητική ιστορία...

Γ: *(Σαρμάζοντας.)* Είναι πολύ συγκινητικό να σκοτώνεις ανθρώπους και να τους βγάζεις τα σπλάχνα...

Z: Την αγαπούσε... Ήθελε να κάνει με το σώμα της μουσική...

Γ: *(Επιθετικά.)* Κι ο Μένγκελε αγαπούσε την επιστήμη του...

Z: Όπως ξέρετε, έχω σκεφτεί πολύ για τον Μένγκελε...

Γ: *(Σαρμάζοντας εξακολουθητικά.)* Σωστά... Είναι ο πατέρας σου...

Z: Κάποτε έρχεται η ώρα που σκεφτόμαστε πολύ για μερικά πράγματα... Και με τον άντρα σας αυτό συνέβη...

Γ: Τι σκέφτηκε ο άντρας μου;

Z: Σκέφτηκε τι μπορεί να κάνει με τα παιδιά σας...

Γ: Θέλεις να σε σκοτώσω, έτσι; Να με φτάσεις στα όρια μου και να σε σκοτώσω... Είδες το πιστόλι και σκέφτηκες πως θα μπορούσες να έχεις έναν θάνατο κανονικό... Με βλέπεις ως ελπίδα για ένα αξιοπρεπές τέλος... Να πεθάνεις με έναν πυροβολισμό, να μην σαπίσεις μόνη σου εδώ μέσα σαν την κατσαρίδα...

Z: Δεν ξέρω τι θα πει κανονικός θάνατος...

Γ: Αλλά δεν θα σου κάνω τη χάρη, μαλακισμένη... Θα φύγω και θα σε αφήσω ζωντανή... Ένα παράσιτο που θα ξεραθεί μέσα στη σκόνη...

Z: Σας είπα, μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε...

Γ: Δεν θα σου κάνω το χατίρι... Έχω ζήσει τόσο δύσκολα, που δεν μπορεί να με ταράξει η κατάντια σου...

Z: Στ' αλήθεια, δεν θέλω να σας ταράξω...

Γ: *(Κάθεται στον καναπέ. Μιλάει με περιφρόνηση.)* Σε ακούω, λοιπόν... Πες ό,τι θέλεις... Τέλειωνε με τη σαβούρα σου, για να φύγω...

Z: *(Ατάραχη.)* Ο άντρας σας είχε συγκλονιστεί με την ιστορία του Παγκανίνι...

Γ: Αυτό το είπες... Πήγαινε παρακάτω...

Z: Με ρώτησε αν ο Παγκανίνι θα μπορούσε να φτιάξει χορδές από τα δικά του σπλάχνα...

Γ: *(Με έκπληξη – και ταυτόχρονα με σαρκασμό.)* Από τα δικά του σπλάχνα;

Z: Ναι, από τα δικά του σπλάχνα... Αν γινότανε να φτιάξει χορδές βιολιού από τα έντερά του...

Γ: Κι εσύ τι του απάντησες;

Z: Τον ρώτησα τι φανταζόταν πως θα τις έκανε αυτές τις χορδές... Και τότε ο σύζυγός σας μου έγραψε κάτι αληθινά σπουδαίο...

Γ: Τι σπουδαίο;

Z: Μου έγραψε πως ο Παγκανίνι θα μπορούσε να βάλει κι εκείνες τις χορδές στο βιολί του... Δυο χορδές από τα σπλάχνα του και δυο χορδές από τα σπλάχνα εκείνης της γυναίκας...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Πολύ ρομαντικό όλο αυτό...

Z: *(Παίρνει στα χέρια της το τηλεκοντρόλ)* Κι έπειτα να ακουστεί η μουσική της ένωσής τους...

(Ανοίγει τη μουσική. Ακούγεται και πάλι η Campanella, αυτή τη φορά σε εκτέλεση για βιολί.)

Z: *(Σιωπά καθώς ακούγονται οι πρώτες νότες του κομματιού. Έπειτα συνεχίζει με οραματικό ύφος.)* Θα ήταν μια ένωση μέσα στη μουσική... Μέσα στο χρόνο... Μέσα στη βοή των ανθρώπων...

Γ: Οι μουσικές είναι ωραίες... Αλλά εσύ παραμένεις ένα παράσιτο...

Z: *(Την κοιτάζει στα μάτια.)* Δεν καταλαβαίνετε τι με ρωτούσε ο άντρας σας;

Γ: Όχι, δεν καταλαβαίνω...

Z: Με ρωτούσε για την ένωση των ανθρώπων... Για την ένωση της ανθρώπινης αντίφασης...

Γ: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω...

Z: Ο σύζυγός σας ήθελε να κάνει μια σύνδεση... Να συνεχίσει την ιστορία από εκεί που την άφησε ο Παγκανίνι... *(Σηκώνεται όρθια. Μιλάει με πάθος.)* Γύρευε να ενώσει τον ακατανόητο κόσμο... *(Σκύβει προς το μέρος της.)* Καταλαβαίνετε τι σας λέω; Ο σύζυγός σας γύρεψε μια ένωση... Να ενώσει τη δράση με την αντίδραση... Τα θύματα με τους θύτες... Να πει νερό από το ποτήρι που αδειάζει...

Γ: *(Με αποστροφή.)* Είσαι άρρωστη... Μια άρρωστη, διεστραμμένη γριά που ζει στη σκόνη...

Z: Είχε να διαλέξει... Να γυρίζει σε πολυκατοικίες ψάχνοντας να σπρώξει παιδιά στον ακάλυπτο... Ή να παραμονεύει κάποιον ανυποψίαστο στις αποβάθρες του μετρό... Ή να ψάχνει τα ζευγαράκια που στέκονται στην άκρη των ρομαντικών γκρεμών... Να εξισορροπεί την αγάπη όπως όλοι... Να αγαπάει τους δικούς του σπρώχνοντας παιδιά στο κενό...

Γ: Δεν είναι έτσι, μαλακισμένη... Μπορείς να μεγαλώνεις τα παιδιά σου δίχως να σπρώχνεις τα παιδιά των άλλων στο κενό...

Z: *(Παίρνει το τηλεκοντρόλ και κλείνει τη μουσική. Την κοιτάει με ένταση.)* Η Ιστορία δείχνει πως μόνον έτσι μεγαλώνουν τα παιδιά...

Γ: Δεν έκανες ποτέ σου παιδιά... Ήσουν ένα ψώνιο που έβγαине στις trash εκπομπές της τηλεόρασης...

Z: *(Συνεχίζει, σαν να μην την άκουσε.)* Ο σύζυγός σας σκέφτηκε πως υπήρχε και μια δεύτερη επιλογή... Να ισορροπήσει με τους ίδιους ανθρώπους που αγαπούσε... Να ενωθεί με αυτό που αγαπούσε... Να κάνει τη ζωή θυσία...

Γ: Ήταν θυσία να σκοτώσει τα παιδιά την ώρα που κοιμούνται;

Z: Ναι, ήταν θυσία... Ήταν μια πράξη ένωσης...

Γ: *(Με άχρωμη φωνή, που ωστόσο εγκυμονεί έκρηξη.)* Τίναξε τα μυαλά τους στον τοίχο...

Z: *(Γονατίζει μπροστά της. Μιλάει με οραματική ένταση.)* Ένωσε το μυαλό του με το μυαλό των παιδιών του... Έγινε ένα μαζί τους... Προσπαθήστε να ξεπεράσετε την οργή σας και να το σκεφτείτε... Έγινε ένα... Ενώθηκε... Έγινε θύτης και θύμα μαζί... Άδραξε την αλήθεια με μία σφαίρα...

Γ: *(Κοιτάζει τη Z επίμονα. Κάτι θαμπό διαγράφεται στη ματιά της.)* Εσύ του τα είπες αυτά;

Z: Όχι... Ο άντρας σας τα σκέφτηκε... Εγώ... *(Σταματάει.)*

Γ: Εσύ τι;

Z: Εγώ έκανα μονάχα τη σύνδεση...

Γ: Είσαι αθώα δηλαδή;

Z: Δεν είπα κάτι τέτοιο...

Γ: Είσαι ένοχη;

Z: Αποφεύγω αυτές τις λέξεις... Ωστόσο, εγώ έκανα τη σύνδεση...
Στον κόσμο των ενόχων και των αθώων, αυτό σημαίνει πολλά...

Γ: Η σύνδεση;

Z: Ναι, η σύνδεση...

Γ: Και γιατί έχει τόση σημασία η σύνδεση;

Z: Αν κάνεις μια σύνδεση, οι άνθρωποι την ακολουθούνε... Είναι έτσι φτιαγμένοι για να την ακολουθούνε...

13.

Γ: Κι εγώ;

Ζ: Εσείς τι;

Γ: Εγώ πού ήμουνα σε όλο αυτό;

Ζ: Υποθέτω πως εσείς κοιμόσασταν στην κρεβατοκάμαρα...

Γ: Γιατί με άφησε απ' έξω;

Ζ: Δεν το ξέρω...

Γ: Ήμασταν μαζί από δεκαέξι χρονών... Κάναμε μαζί τα παιδιά μετά από τόσες προσπάθειες... Κάναμε μαζί τα πάντα... Αν πίστευε πως αυτό ήταν κάτι καλό, δεν γινόταν να με αφήσει απ' έξω...

Ζ: Δεν είναι λάθος ο συλλογισμός σας... Αλλά δεν μπορώ να σας πω κάτι περισσότερο...

Γ: Γιατί;

Ζ: Γιατί δεν ξέρω...

Γ: Δεν σου έγραφε για μένα;

Ζ: Φυσικά και μου έγραφε...

Γ: Τι σου έγραφε;

Ζ: Πως σας αγαπούσε... Πως ήσασταν η παντοτινή χαρραυγή του, ο ήλιος της ζωής του... Το πιο μεγάλο δώρο που θα μπορούσε να του κάνει η τύχη...

Γ: Και τότε γιατί δεν με έβαλε και μένα στην ένωση αυτή – όπως τη λες...

Ζ: Μπορώ να κάνω μόνο υποθέσεις...

Γ: Να κάνεις... Αυτή είναι η δουλειά του Ζόστ...

Z: Προφανώς σιέφτηρε πως θα αρνιόσασταν... Πως θα τον εμποδίζατε...

Γ: Ποτέ δεν του αρνήθηκα οτιδήποτε... Ήταν ο άντρας μου...

Z: Ναι, αλλά ήθελε να σκοτώσει τους γιους σας... Το μητρικό φίλτρο θα υπερίσχυε...

Γ: Θα έβρισκε έναν τρόπο να με πείσει... Πάντοτε έβρισκε τρόπους για να πείθει...

Z: Ίσως να μην ήθελε να το ρισκάρει...

Γ: Εσύ δεν τον ρώτησες;

Z: Όχι, δεν τον ρώτησα...

Γ: Δεν ταιριάζει στον Δόκτορα Ζόοτ να μην ρωτάει κάτι τέτοιο... Αν δεν πέθαινα κι εγώ, η αφήγηση θα ήταν ημιτελής... Από την ιστορία αυτή, θα ξεπηδούσε ένα νέο κεφάλι...

Z: Κι όμως δεν τον ρώτησα... (Σκέφτεται για λίγο.) Ίσως γιατί ένιωσα...

Γ: Τι ένιωσες;

Z: Πως σας είχε αφήσει απ' έξω... Εννοώ, έξω από τη σύνδεση που γύρευε να κάνει με το μυαλό του... Ήταν κάτι ανάμεσα σε αυτόν και τα παιδιά του...

Γ: Ήμασταν ανδρόγυνο...

Z: Πιθανώς... Ωστόσο, εγώ ένιωσα πως μιλούσα με έναν πατέρα που συνδέεται με τους γιους του...

Γ: (Ανοίγει την τσάντα της. Βγάζει το πακέτο με τα τσιγάρα.) Χθες, που σε πήρα τηλέφωνο, θυμήθηκες μονομιιάς την περίπτωσή μου;

Z: Ναι, τη θυμήθηκα...

Γ: Τη δική μου περίπτωση;

Z: Θυμήθηκα την περίπτωση του άντρα σας...

Γ: Χρειάστηκε να κοιτάξεις τους φακέλους σου; Να συμβουλευτείς το αρχείο σου;

Z: Δεν έχω ούτε φακέλους ούτε αρχείο... Απλώς θυμάμαι...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Θυμάσαι πολύ καλά, χωρίς αμφιβολία...

Z: Θυμάμαι όσο μπορώ...

Γ: Αλληλογραφείς με εκατομμύρια ανθρώπους... Έχεις διαβάσει όλα τα βιβλία του κόσμου... Είσαι ήδη ένας θρύλος, έχεις αλλάξει ήδη την ιστορία του ανθρώπινου πνεύματος... Κάθε χρόνο γράφονται μελέτες και γίνονται συνέδρια για το έργο σου... Ο Νίτσε και ο Φρόιντ θεωρούνται απλά προάγγελοι του Ζόοτ... Για τους οπαδούς σου είσαι ο νέος Μεσσίας – ή και ο Αντίχριστος που θα αναγραμματίσει τον κόσμο... *(Φέρνει το τσιγάρο στο στόμα, αλλά δεν το ανάβει.)* Και μέσα σε όλα αυτά, εσύ θυμάσαι τόσες λεπτομέρειες για τη ζωή ενός από τους τόσους οπαδούς σου... Ενός από τους τόσους ασθενείς σου, τέλος πάντων... Για τη γυναίκα του... Για τους γιους του... Για τα ινδικά ποιήματα με τους απανθρακωμένους κήπους...

Z: Σας είπα, θυμάμαι όσο μπορώ...

Γ: *(Κάνει σαν να φυσάει τον καπνό από το σβηστό τσιγάρο.)* Θα ήταν στ' αλήθεια εντυπωσιακό...

Z: Ποιο;

Γ: Ένας υπεράνθρωπος σαν τον Ζόοτ να ζει όπως εσύ... Μια γριά σε ένα κλειστό δωμάτιο... Μια κατσαρίδα στη σκόνη...

Z: Δεν ξέρετε τι υπάρχει μέσα στο μυαλό του κάθε ανθρώπου...

Γ: Στ' αλήθεια, τι υπάρχει;

Z: Δεν καταλαβαίνω...

Γ: Έλα που δεν καταλαβαίνεις... Πες μου τι υπάρχει μέσα στο μυαλό του Ζόοτ... Τι γυρεύει με όλα αυτά; Ποιος είναι ο σκοπός του;

Z: Είναι γκρίζο... Θολό και γκρίζο...

Γ: Προσπάθησε να μου το περιγράψεις... Για σένα τίποτε δεν είναι ακατόρθωτο...

Z: Έχει να κάνει με τις αποφάσεις των άλλων...

Γ: Τι εννοείς;

Z: Πως η ζωή μας είναι αποφάσεις άλλων...

Γ: Ποιανών; Των γονιών μας;

Z: Και των γονιών μας... Και όλων των άλλων...

Γ: Και ο Ζόοτ τι ήθελε; Τι γυρεύει;

Z: Την ελευθερία...

Γ: Ποια ελευθερία;

Z: Την ελευθερία από τους άλλους... Την ελευθερία από την ερμηνεία...

Γ: Τι θα πει «ελευθερία από την ερμηνεία»;

Z: Είναι η μόνη αληθινή ελευθερία...

Γ: Σε ρώτησα τι θα πει...

Z: Ελευθερία από την ερμηνεία θα πει πως μπορείς να κάνεις επαγωγικούς συλλογισμούς δίχως... (Σταματάει.)

Γ: Δίχως τι;

Z: Δίχως στην άκρη του συλλογισμού σου να στέκει ο Γιόζεφ Μένγκελε... Δίχως την παραδοχή πως εκείνος, ο Άγγελος του Θανάτου, ήταν ο πατέρας σου... Την παραδοχή πως ήσουν μια ιδέα μες στο μυαλό του – και πως φτιάχτηκες στο Εργαστήριο Πειραμάτων του Άουσβιτς...

Γ: Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι για πατέρα τον Μένγκελε...

Z: (Την κοιτάει χαμογελώντας.) Δυστυχώς, αν το σκεφτείτε, όλοι οι άνθρωποι έχουνε για πατέρα τον Μένγκελε...

Γ: Και αυτή η ελευθερία πώς έρχεται; Πείθοντας ανθρώπους να πυροβολήσουν τα παιδιά τους την ώρα του ύπνου;

Z: Η ελευθερία έρχεται με αποφάσεις...

Γ: Ποιες αποφάσεις;

Z: Να φτιάξεις τη ζωή σου από την αρχή...

Γ: Πώς;

Z: Όπως παλιά... Γκρεμίζοντας και χτίζοντας από τη λάσπη...

Γ: «Να αναγραμματίσεις τη ζωή με τα υλικά του θανάτου»... Αυτό το γράφει στα βιβλία του ο Ζόοτ...

Z: Ναι, να γίνεις καινούριος... Ένας καινούριος αναγραμματισμός... Κάποιος που γεννάει τον εαυτό του – και... (Σταματάει.)

Γ: Και τι;

Z: (Την κοιτάει με σταθερό βλέμμα.) Και τον οδηγεί ο ίδιος στον θάνατο...

Γ: Ο Ζόοτ το θέλησε αυτό για τον εαυτό του;

Z: Ναι, το θέλησε... Από παιδί προετοίμαζε τον εαυτό του γι' αυτό... Κράτησε τη μορφή του κρυφή... Δίδασκε στις παραδόσεις του με τις τραγόμορφες μάσκες... Κι έπειτα εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της γης...

Γ: Γιατί;

Z: Για να γκρεμιστεί και να ξαναχτιστεί... Για να γίνει φαγωμένα νύχια σταλμένα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα...

Γ: Γι' αυτό έστειλε το κρανίο του στο Μουσείο;

Z: Ακριβώς γι' αυτό... Για να ελευθερωθεί από την ερμηνεία... Να τους δείξει πως δεν έχει τίποτε δικό του, ούτε καν σώμα, παρ' αυτούς που τον πιστεύουν... Αυτούς που λαμβάνουν τα κομμένα νύχια του...

Γ: Και γιατί αλληλογραφούσε με τόσες χιλιάδες ανθρώπους;

Z: (Χαμογελάει.) Νόμισα πως το είχατε καταλάβει από πριν που με ρωτούσατε...

Γ: Όχι, δεν κατάλαβα...

Z: (Με επίσημο τόνο.) Αλληλογραφούσε γιατί έφαχνε...

Γ: Τι έφαχνε;

Z: Το τέλος του... Τον θάνατό του... Το τέλος της αφήγησης...

Γ: Και το βρήκε;

Z: Πριν με ρωτήσατε γιατί ο σύζυγός σας δεν σας ζήτησε να συμμετάσχετε στην απόφασή του...

Γ: Σου το ρώτησα...

Z: Κι εγώ σας είπα πως ένιωθε πατέρας και όχι σύζυγος, έτσι δεν είναι;

Γ: Ναι, αυτό μου είπες...

Z: Σας έλεγα ψέματα... Ο άντρας σας ήθελε να σας το πει... Και να σας ζητήσει να είστε μαζί του... Μαζί με τους γιους σας... Εγώ δεν τον άφησα...

Γ: Εσύ;

Z: Ναι, εγώ... Του είπα πως έπρεπε να ζήσετε... Πως είχατε να φροντίσετε εσείς για το τέλος της ιστορίας... Όπως ο Ηρακλής με τα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας...

Γ: Γιατί;

Z: Γιατί σας χρειαζόμουνα...

Γ: Τι χρειαζόσουνα;

Z: Χρειαζόμουνα την ένωση μαζί σας...

14.

Γ: *(Την κοιτάει στα μάτια. Ανάβει το τσιγάρο, φυσάει τον καπνό.)*
Με κράτησες ζωντανή για να σε σκοτώσω;

Z: Για να σκοτωθούμε μαζί... Με την ίδια σφαίρα που σκότωσε τους γιους σας...

Γ: Και πού ήξερες πως θα σε ψάξω;

Z: Το ήξερα... Γι' αυτό και βγήκα στην τηλεόραση... Για να σας δώσω την άκρη του νήματος...

Γ: Γιατί εγώ; Γιατί εμένα; Μπορούσες να φέρεις τον καθένα σε μια ανάλογη θέση...

Z: Γιατί ήσασταν η κατάλληλη...

Γ: Δεν με ήξερες...

Z: Σας είχα γνωρίσει μέσα από τις επιστολές του άντρα σας... Και ήξερα πως θα με ψάξετε... Και πως θα φτάσετε μέχρι το τέλος...

Γ: Δεν αρκεί αυτό... Οι πιο πολλοί θα έφταναν μέχρι το τέλος...

Z: Ίσως και να σας αγάπησα...

Γ: Να με αγάπησες;

Z: Ναι, να αγάπησα την πίστη σας... Ίσως... *(Σαν να δυσκολεύεται να το πει.)* Ίσως να θέλησα να ενωθώ με την πίστη σας...

Γ: Γιατί;

Z: Γιατί εγώ είμαι άπιστη...

Γ: Δεν είσαι και τόσο άπιστη...

Z: Είμαι...

Γ: *(Την κοιτάει και πάλι στα μάτια. Φυσάει τον καπνό.)* Και τώρα;

Z: Τώρα η συνέχεια είναι σε σας, κυρία...

Γ: Σε μένα;

Z: Ναι, σε εσάς... Είναι η ώρα να πάρετε αποφάσεις...

Γ: Αποφάσεις;

Z: Ναι, αποφάσεις...

Γ: Θεες να βγάλω το πιστόλι, έτσι;

Z: Θέλω να κάνετε αυτό που θα αποφασίσετε...

Γ: Και να σκοτωθούμε και οι δυο με την ίδια σφαίρα... Να κολλήσουμε τα κεφάλια μας και να πυροβολήσω στο κεφάλι μου... Και τα αίματά μας να πεταχτούνε στον τοίχο ενωμένα...

Z: Οι αποφάσεις είναι δικές σας...

Γ: Ναι, αλλά εσύ έδειξες τη σύνδεση... Το hyperlink... Κι άμα δείξεις μια σύνδεση στους ανθρώπους, την ακολουθούνε... Έτσι είναι φτιαγμένοι...

Z: Είμαι μονότονη, αλλά θα ξαναπώ πως οι αποφάσεις είναι δικές σας...

Γ: *(Φυσάει τον καπνό της. Χαμογελάει με συγκατάβαση.)* Στ' αλήθεια, προσπάθησες πολύ...

Z: Για ποιο πράγμα;

Γ: Παραδέχομαι πως ξεπέρασες τον εαυτό σου... Ο Παγκανίνι, οι χορδές από ανθρώπινα έντερα, το παιδί που σκοτώθηκε στον ακάλυπτο της πολυκατοικίας, το αρχαίο ινδικό ποίημα με τον ινδικό κήπο... Κι η λίστα με τα ψώνια από το σούπερ μάρκετ ήτανε θαύμα... *(Ρουφάει τον καπνό της.)* Αν είχες προσπαθήσει έτσι τότε που βγήκες στην τηλεόραση να πεις πως είσαι ο Ζόσι, θα τα είχες πάει πολύ καλύτερα... Θα είχες βγάλει και λεφτά...

Z: Σας είπα, είναι η ώρα να πάρετε αποφάσεις...

Γ: Ωστόσο, δεν ήταν διόλου δύσκολο να πιαστείς... Αρκούσε να σου βάλω μια μικρή παγίδα... *(Παίρνει μια τελευταία ρουφηξιά καπνού.)* Κι όλο αυτό που έφτιαξες να καταρρεύσει σαν πύργος με τραπουλόχαρτα...

Z: Ο σύζυγός σας πήρε τις αποφάσεις του... Τώρα είναι η ώρα για σας...

Γ: *(Ενώ σβήνει το τσιγάρο της.)* Και να σκεφτείς, δεν χρειάστηκες καν παγίδα...

Z: Νομίζω πως δεν καταλαβαίνετε την κρισιμότητα –

Γ: *(Την κόβει. Τα μάτια της είναι στυλωμένα στα μάτια της Z. Μιλάει καθαρά.)* Ήταν κορίτσια...

Z: Δεν καταλαβαίνω...

Γ: Καταλαβαίνεις πολύ καλά... Τα παιδιά μου ήταν κορίτσια...

Z: *(Επαναλαμβάνει ανέκφραστα.)* Κορίτσια...

Γ: Δύο κορίτσια... Κι εσύ μου μιλάς τόσην ώρα για τους γιους μου... *(Σταματάει για λίγο. Με πικρό χαμόγελο.)* Για τους ανύπαρκτους γιους μου... *(Κοιτάζει τη Z.)* Γιατί δεν μιλάς;

Z: Σκέφτομαι...

Γ: Τι σκέφτεσαι; Πώς πιάστηκες από μόνη σου, δίχως καν να προλάβω να σου κάνω την μπλόφα;

Z: Σκέφτομαι για τον άντρα σας... Ποιο λόγο θα είχε να μου μιλήσει για αγόρια...

Γ: *(Χαμογελάει.)* Το περίμενα πως θα έβρισκες κάτι να πεις... Ήμουν α σίγουρη... Απλώς είχα απορία τι θα είναι αυτό...

Z: Γενικά, είναι συνηθισμένο αυτό... Μου συμβαίνει συχνά...

Γ: Δεν τα παρατάς, έτσι;

Z: Ο σύζυγός σας προφανώς ήθελε να κρατήσει στην αλληλογραφία μας μια λεπτομέρεια για τον εαυτό του... Πολλοί το κάνουν στην αλληλογραφία μας... Αισθάνονται προφυλαγμένοι όταν μου λένε ένα ψέμα... Ονομάζεται «μερική οχύρωση»...

Γ: Πραγματικά απορώ...

Z: Απορείτε; Με τι;

Γ: Που δεν μάζεψες τα λεφτά τότε που βγήκες στην τηλεόραση...

Z: Σας το είπα και πριν... Στην τηλεόραση βγήκα μονάχα για να σας στείλω ένα μήνυμα...

Γ: Πάντως, απόψε νομίζω πως έχεις ξεπεράσει τον εαυτό σου... Είναι η βραδιά σου...

Z: Δεν αλλάζει τίποτε... Ο άντρας σας μου μίλησε για αγόρια, αλλά οι αποφάσεις του ήταν οι ίδιες... Οι άνθρωποι είναι σύμβολα...

Γ: Σύμβολα;

Z: Ναι, οι άνθρωποι είναι σύμβολα του εαυτού τους... Το γράφω στα βιβλία μου...

Γ: Παράξενο... Δεν το θυμάμαι...

Z: Δεν γίνεται να τα θυμόμαστε όλα...

Γ: Κι ο σύζυγός μου; Τι σου έγραψε για τα παιδιά του; Για τους γιους του, που στην πραγματικότητα ήταν κόρες; (Κοιτάζει τη Z στα μάτια.) Τα αγαπούσε;

Z: Τα λάτρευε...

Γ: (Κοφτά.) Σκοτώθηκε στα είκοσι τρία του... Με το μηχανάκι... Μια μέρα πριν παντρευτούμε στο δημαρχείο...

Z: (Αμήχανα.) Εγώ μιλάω για αυτά που μου έγραφε...

Γ: Δεν σου έγραφε... Δεν σου έγραψε ποτέ... Ο «σύζυγός» μου δεν έγινε ποτέ σύζυγός μου... Ένα λεωφορείο ξέφυγε από την πορεία του και έπεσε πάνω του ενώ περίμενε στο φανάρι... Ήτανε λίγο πριν από το δειλινό... Πέθανε ακαριαία, μου είπαν...

Z: Λέτε ψέματα...

Γ: Με κάλεσαν στο νεκροτομείο και αναγνώρισα το πτώμα... Όπως καταλαβαίνεις, τα «παιδιά» μας δεν γεννήθηκαν ποτέ... Δεν υπάρχουν ούτε «γιοι» ούτε «κόρες»... Όλη η αφήγησή μου, με την κοινή μας ζωή, με τις εξωσωματικές, με τα παιδιά και το τρομερό τέλος τους, ήταν ένα ψέμα... Ένα φριχτό παραμύθι που έφτιαξα για να περνάει η ώρα...

Z: (Εκνευρισμένη.) Μπλοφάρετε... Νομίζετε πως θα με ακυρώσετε έτσι...

Γ: Το ξέρεις καλά πως δεν μπλοφάρω... Προσπάθησες να αυτοσχεδιάσεις μιλώντας για έναν άνθρωπο που δεν ήξερες...

Z: Εγώ μιλάω για τα γράμματα που έλαβα...

Γ: Δεν έλαβες ποτέ κανένα γράμμα...

Z: Μπορεί να μου τα έστειλνες εσύ...

Γ: Χαίρομαι που μου μιλάς πια στον ενικό...

Z: Μπορεί να μου έγραφες με το όνομα του άντρα σου, να μου μιλούσες για ανύπαρκτα παιδιά, να γύρευες απαντήσεις σε ανύπαρκτα ερωτήματα... Εγώ απλώς σου απαντούσα...

Γ: Δεν έγραφα ποτέ στον Ζόστ... Διάβαζα τα βιβλία του, παρακολουθούσα τη ζωή του, αλλά δεν του έγραφα ποτέ... Εξάλλου, ποτέ δεν πίστεψα πως υπάρχει ο Ζόστ έτσι όπως παρουσιαζόταν...

Z: Και τότε γιατί με έψαξες; Γιατί ήρθες εδώ; Γιατί πήρες μαζί σου πιστόλι και σφαίρα;

Γ: Γιατί σκέφτηκα πως θα είχε ενδιαφέρον...

Z: Ενδιαφέρον;

Γ: Ασχολούμαι με τον Ζόστ εδώ και χρόνια... Διάβασα για την περίπτωση σου στο Internet, έψαξα σε βίντεο αρχείου... Η προσπάθειά σου ήταν σχεδόν αστεία, καταδικασμένη στην αποτυχία... Μα υπήρχε κάτι που με τράβηξε στην αποτυχία σου...

Z: Τι;

Γ: Δεν ξέρω... Ένωσα την ανάγκη να σε συναντήσω...

Z: Γιατί; Γιατί εμένα;

Γ: Οι άνθρωποι γυρεύουμε να συναντηθούμε με τους άλλους...

Z: (Με ένταση.) Σε ρώτησα για μένα... Για ποιο λόγο ήρθες σε μένα...

Γ: Σου είπα, δεν ξέρω... Ίσως... (Σταματάει.)

Z: Ίσως τι;

Γ: Ίσως και να σε αγάπησα... Να αγάπησα την ερημιά σου...

Z: *(Με νευρικές κινήσεις ανάβει τσιγάρο, φυσάει τον καπνό.)* Το κλειδί είναι στο ψυγείο... Στην αβγοθήκη...

Γ: Το κλειδί της εξώπορτας;

Z: Ναι, αυτό...

Γ: Δηλαδή το παραδέχεσαι... Δεν είσαι ο Ζόστ...

Z: Δεν γίνεται να μην το παραδεχτώ...

Γ: Παρόλο που το κρατήσεις πολύ... Ήσουν μια έκπληξη... Πρώτη φορά καταφέρνουν να μου το τραβήξουν τόσο πολύ...

Z: Πρώτη φορά; Δηλαδή το έχεις ξανακάνει;

Γ: Ναι, το έχω ξανακάνει... *(Σταματάει, σαν να παίρνει ανάσα.)* Το έχω ξανακάνει δώδεκα φορές... Με δώδεκα άλλους επίδοξους Ζόστ...

Z: Γιατί;

Γ: Από τότε που έμεινα μόνη μου, άρχισα να διαβάζω για τον Ζόστ...

Z: Γιατί δεν ξαναπαντρεύτηκες; Ήσουν τόσο νέα...

Γ: Δεν έτυχε...

Z: Δεν έτυχε ή δεν θέλησες;

Γ: Δεν ξέρω... Ίσως και να μην θέλησα...

Z: Και τι διάβαζες για τον Ζόστ;

Γ: Τα πάντα... Τα βιβλία του, μελέτες γι' αυτόν, μαρτυρίες ασθενών του, ιστοσελίδες αφιερωμένες στο έργο του από οπαδούς και εχθρούς... Έψαχνα τα πάντα για αυτόν – ό,τι μπορείς να φανταστείς... Κατά κάποιον τρόπο, μου έγινε συνήθεια...

Z: Σου έγινε εμμονή...

Γ: Ίσως να είναι και εμμονή... Πάντως, δεν άντεχα να περάσει μέρα δίχως να αφιερώσω τρεις ή τέσσερις ή και πολύ περισσότερες ώρες στον Ζόοτ... Σιγά σιγά άρχισα να σκέφτομαι όπως αυτός, να αντιμετωπίζω τη ζωή σαν διαδοχή αναγραμματισμών, να ανασκευάζω τον κόσμο με συνεχείς υποθέσεις... Και συνάμα άρχισα να στήνω νοερές ζωές...

Z: Τι θα πει «νοερές ζωές»;

Γ: Ας πούμε, η ζωή που θα ζούσα με τον άντρα μου αν δεν είχε σκοτωθεί... Η προσπάθεια να κάνουμε παιδί, οι εξωσωματικές... Κι έπειτα τα δίδυμα...

Z: Γιατί τη διάλεξες να είναι έτσι;

Γ: Δεν τη διάλεξα ακριβώς εγώ... Έβαλα κάποια δεδομένα στο μυαλό μου – κι έπειτα τα δεδομένα με πήγαν από μόνα τους...

Z: Σε έναν πατέρα που σκοτώνει τα παιδιά του;

Γ: Σε έναν πατέρα που μολύνεται...

Z: Μολύνεται από τι;

Γ: (Την κοιτάει στα μάτια.) Από τον Ζόοτ...

Z: Τι σκέφτεσαι για τον Ζόοτ;

Γ: Πως δεν υπάρχει... Είναι μια τεράστια φάρσα... Σαν τον Ιησού... Είναι ένα δίχτυ...

Z: Δίχτυ;

Γ: Ναι, δίχτυ... Όσο σε τυλίγει, τόσο σε κάνει να το θέλεις...

Z: Είναι πολύ ποιητικό αυτό...

Γ: Για την ακρίβεια, ο Ζόοτ είναι κάποιος που δεν γεννήθηκε ποτέ... Κάποιος που θα μπορούσε να υπάρξει, αλλά δεν υπήρξε... Έμεινε για πάντα ένα ζυγωτό κύτταρο στο Εργαστήριο των Πειραμάτων του Μένγκελε...

Z: Κι αν δεν υπάρχει, ποιος γράφει τα βιβλία του;

Γ: Κάποιοι που νομίζουν πως τον συνάντησαν, πως τον άκουσαν, πως τον είδαν... Ο ένας μετά τον άλλον... Κι ο καθένας τους, αφού το τελείωνε, χανόταν μέσα στο πλήθος... Σαν μαγεμένα ζόμπι που εκτελούν μια αποστολή κι έπειτα πέφτουν στον τάφο...

Z: Και ποιος απαντάει στα γράμματα που του στέλνουν;

Γ: Διάφοροι που λένε πως είναι ο Ζόοτ... Είναι πια χιλιάδες και αυξάνονται ολοένα – κάθε μέρα προστίθενται όλο και περισσότεροι... Και μάλιστα πολλοί νομίζουν... (Σταματάει.)

Z: Τι νομίζουν;

Γ: Νομίζουν πως έχουν γίνει ο Ζόοτ... Κατά κάποιον τρόπο, ο καθένας από αυτούς πλέον είναι ο Ζόοτ... Στην πραγματικότητα είναι ένα κάτοπτρο που αναπαράγεται σε άλλα κάτοπτρα, τα οποία με τη σειρά τους αναπαράγονται σε άλλα κάτοπτρα, και κανένας δεν ξέρει ποιο είναι το αληθινό...

Z: Έχεις δίκιο... Είναι κάτι σαν τον Χριστό...

Γ: Και μολύνει σαν τον Χριστό... Όποιον βρίσκει μπροστά του, τον μολύνει... Εμένα με έχει μολύνει... Κι εμένα...

Z: Και σε τι χρειάζεται όλο αυτό;

Γ: Προφανώς σε κάτι χρειάζεται...

Z: Σε τι;

Γ: Ίσως να δίνει μια διέξοδο... Μια διέξοδο στους ανθρώπους... Μια διέξοδο στον γύρω θάνατο...

Z: (Φυσάει τον καπνό της. Σβήνει το τσιγάρο της.) Εσύ τι γυρεύεις; Γιατί γυρεύεις όσους καμώθηκαν τον Ζόοτ;

Γ: Σου το είπα... Ο Δόκτωρ Ζόοτ είναι το κέντρο της νοερής ζωής μου... Έπρεπε να εξαντλήσω κάθε πιθανότητα να τον γνωρίσω – έστω και μέσα από τα ομοιώματα...

Z: Ωστόσο, θα μπορούσαν οι γιοι ετούτης της νοερής ζωής να ζούνε σήμερα...

Γ: *(Την κόβει διορθώνοντάς τη.)* Οι κόρες...

Z: Έστω οι κόρες... Θα ήταν είκοσι τριών χρονών... Θα μπορούσες να μιλάς νοερά μαζί τους το βράδυ, να τις καληνυχτίζεις πριν από τον ύπνο... Δεν θα ήταν καλύτερο αυτό;

Γ: Πιθανώς να ήταν... Αλλά, όσο κι αν σου φαίνεται περίεργο, τα πράγματα στη νοερή ζωή είναι όπως στην κανονική... Δεν έρχονται όπως τα περιμένεις...

Z: *(Στέκεται σιωπηλή για λίγο. Την κοιτάει στα μάτια.)* Έχεις φαγωμένα νύχια...

Γ: Ναι, τρώω τα νύχια μου από μικρό παιδί... Χιλιάδες άνθρωποι έχουν φαγωμένα νύχια... Κι εσύ, εξάλλου...

Z: *(Σχεδόν την κόβει.)* Εγώ ξέρω ποια είμαι...

Γ: *(Χαμογελώντας.)* Πίστεψέ με, δεν είμαι ο Ζόοτ... Ή τουλάχιστον δεν είμαι περισσότερο από σένα...

Z: *(Σηκώνεται όρθια.)* Έτσι κι αλλιώς, κουράστηκα... Και δεν μπορώ να αποδείξω τίποτε... Και δεν θέλω – δεν είναι η δουλειά μου... Το κλειδί είναι στην αβγοθήκη του φυγείου...

Γ: *(Σηκώνεται, παίρνει την τσάντα της.)* Έχεις δίκιο, πέρασε η ώρα... Πρέπει να φύγω... *(Πηγαίνει προς το φυγείο, ανοίγει την πόρτα.)*

Z: Και μετά; Τι θα κάνεις μετά;

Γ: *(Κοντοστέκεται και την κοιτάει.)* Εννοείς, τι θα κάνω στην υπόλοιπη ζωή μου;

Z: Ναι, αυτό...

Γ: Θα επιζήσω...

Z: Πώς;

Γ: *(Ενώ παίρνει το κλειδί και κλείνει την πόρτα του φυγείου.)* Κι εγώ κι εσύ μπορούμε να επιζήσουμε... Τα φυγεία μας είναι γεμάτα τρόφιμα... Εξάλλου, πόσο φαγητό μπορεί να χρειάζεται μια γυναίκα της ηλικίας μας;

Z: Λίγο, πολύ λίγο... Σχεδόν τίποτε...

Γ: *(Πηγαίνει προς την πόρτα.)* Οπότε θα επιζήσουμε, θέλοντας και μη...

Z: Αυτό νομίζω πως είναι το λογικότερο...

Γ: *(Βάζει το κλειδί στην κλειδαριά.)* Γεια σου, λοιπόν... Και συγγνώμη για την αναστάτωση...

Z: Σου το είπα και πριν... Δεν κάνει τίποτε...

Γ: *(Ενώ πιάνει το χερούλι της πόρτας.)* Και πρέπει να ξαναπώ πως η μουσική ήταν υπέροχη...

Z: Ούτε κι αυτή κάνει τίποτε...

Γ: *(Κοντοστέκεται, σαν να σκέφτηκε κάτι.)* Θα μπορούσα να την ακούσω ενώ θα φεύγω; Θα είναι κάτι σαν επιμύθιο της συνάντησής μας...

Z: *(Την κοιτάει.)* Ναι, θα μπορούσες...

(Η Z παίρνει το τηλεκοντρόλ, πατάει το κουμπί. Αρχίζει και πάλι η Campanella. Η Γ στέκεται στην πόρτα και μοιάζει να ρουφάει τη μουσική. Για μισό λεπτό μένουν αμίλητες.)

Γ: Στ' αλήθεια, πού διάβασες εκείνο το ινδικό ποίημα; *(Η Z δεν απαντάει, σαν να μην ακούει. Η Γ επιμένει.)* Εκείνο το ποίημα με τα απανθρακωμένα τριαντάφυλλα...

Z: Το διάβασα κάπου...

Γ: Πού;

Z: Στο Internet... Δεν θυμάμαι πού...

Γ: Δεν το έχω διαβάσει ποτέ... Παράξενο αυτό...

Z: Ήταν ένα ποίημα στο Internet... Δεν είσαι υποχρεωμένη να έχεις διαβάσει όλα τα ποιήματα του κόσμου...

Γ: Είναι καλό ποίημα... Πολύ καλό... Σχεδόν τέλειο...

Z: Να, λοιπόν, που έμαθες κάτι από μένα...

Γ: Μιλάει για τη ζωή... Για το νόημα της ζωής...

Ζ: Φαντάζομαι πως όλα τα ποιήματα μιλάνε για το νόημα της ζωής...

Γ: *(Σκέφτεται για λίγες στιγμές.)* Μιλάει για την ομορφιά... Για την ομορφιά που συνεχίζει μέσα στη σάχτη...

Ζ: Ίσως να τα παραλές... Το ποίημα είναι θρίλερ... Μιλάει για το τέλος του κόσμου...

16.

Γ: *(Την κοιτάει έντονα.)* Το πιστεύεις αυτό; Είναι δυνατό να το πιστέψει κανείς;

Z: Ποιο;

Γ: Πως η ομορφιά μπορεί να συνεχίσει... Να γίνει στάχτη, αλλά να συνεχίσει...

Z: Δεν ξέρω...

Γ: Αυτό λέει το ποίημά σου...

Z: Δεν είναι «ποίημά μου». Είναι ένα ποίημα που βρήκα στο Internet...

Γ: *(Χαμογελάει.)* Δεν υπάρχει τέτοιο ποίημα στο Internet... Είναι δικό σου...

Z: Δεν έχω γράψει ποτέ μου ποιήματα... Είμαι τόσο ατάλαντη...

Γ: Είναι δικό σου... Το ξέρω πως είναι δικό σου... Εσύ του το έστειλες...

(Η Z την κοιτάει έντονα. Έπειτα παίρνει το τηλεκοντρόλ και σταματάει τη μουσική.)

Z: Τι είπες; Τι έκανα εγώ;

Γ: *(Φεύγει από την πόρτα. Πλησιάζει προς το μέρος της Z.)* Ξέρεις πολύ καλά τι έγινε...

Z: Σε ποιον το έστειλα;

(Κοιτάζονται και οι δύο με ένταση. Σαν να ψάχνουν με τα μάτια η μια μέσα στην άλλη.)

Γ: Στον άντρα μου... Του το έστειλες για να του υποβάλεις την ιδέα...

Z: Δεν έστειλα τίποτε σε κανέναν... Ο άντρας σου σκοτώθηκε σε τροχαίο ατύχημα την παραμονή του γάμου σας...

Γ: Δεν υπήρξε κανένα ατύχημα... Είδε το λεωφορείο να έρχεται απάνω του και πήδηξε δίπλα... Είχε πολύ καλά αντανακλαστικά... Μόνο το μηχανάκι έγινε θρύψαλα...

Z: Ο άντρας σου σκοτώθηκε εκείνη τη μέρα... Κι εσύ δεν έκανες ποτέ σου παιδιά...

Γ: *(Κάθεται στον καναπέ, σαν να καταρρέει.)* Σε όλη μου τη ζωή φορούσα το μενταγιόν που μου είχε δώσει... Το μενταγιόν με τον καθρέφτη που φυλάκισε τη μορφή του... Ήταν δικός μου – δεν μπορούσε να μου τον πάρει κανείς...

Z: Τον είδες νεκρό στο νεκροτομείο... Ήσουν αυτή που αναγνώρισε το πτώμα...

Γ: Είναι μέσα στο μενταγιόν μου και τον κάνω ό,τι θέλω...

Z: Έχει πεθάνει, κατάλαβέ το...

Γ: Ναι, έχει πεθάνει... Ένα βράδυ, πριν από δεκαέξι χρόνια, ξάπλωσε στο κρεβάτι των γιων μας... Και πυροβόλησε στον κρόταφό του... *(Ανοίγει την τσάντα της.)* Η σφαίρα πέρασε το κεφάλι του και τα κεφάλια των παιδιών... Αυτή εδώ η σφαίρα... *(Βγάζει τη σφαίρα και την αφήνει στο τραπέζι.)* Γέμισε με αίματα τον τοίχο... Τα αίματά τους ενωμένα...

Z: Πριν λίγο μου μίλησες για κόρες...

Γ: Πριν μπλόφαρα... Ήταν γιοι...

Z: Δεν μπορείς να ξεφύγεις... Ο Ζόοτ σε έχει μολύνει μέχρι το κέντρο σου...

Γ: Ο Ζόοτ είσαι εσύ...

Z: Δεν υπάρχει Ζόοτ... Είναι ένας καθρέφτης που καθρεφτίζεται σε έναν καθρέφτη... Δεν έχει σάρκα, αίμα, δάκρυα... Δεν έχει ούτε καν κομμένα νύχια...

Γ: Πες μου για τον Παγκανίνι... *(Βγάζει το πιστόλι, το αφήνει στο τραπέζι.)*

Z: Δεν ξέρω τίποτε για τον Παγκανίνι...

Γ: Φυσικά και ξέρεις... Έφτιαξε ένα βιολί όπου ενώθηκε με εκείνη τη γυναίκα...

Z: Αυτά είναι παραμύθια...

Γ: Είναι η πιο βαθιά αλήθεια... Η πιο λαμπερή... *(Με οραματικό ύφος.)* Κάποτε, στη Νίκαια της Γαλλίας, ο Νικολό Παγκανίνι ζήτησε από το διάβολο μια χάρη για τους αιώνες των υπηρεσιών που του είχε προσφέρει... Τη δυνατότητα να ξεκοιλιάσει ο ίδιος τον εαυτό του και να φτιάξει μια χορδή από τα έντερά του και μια χορδή από τη φλέβα της καρδιάς του... Και τούτες τις χορδές τις έβαλε στο βιολί του εναλλάξ με τις χορδές από τα σπλάχνα της αγαπημένης του... Κι έπειτα, ξεκοιλιασμένος καθώς ήταν, βγήκε στο έντρομο κοινό και... *(Κομπιάζει.)*

Z: *(Συμπληρώνει.)* Έπαιξε τη μουσική...

Γ: *(Συγκινημένη.)* Έπαιξε τη ζωή του... Και τον θάνατό του... Κι όσο έπαιξε, τόσο χυνόταν το αίμα του... Και ο ίδιος, θαρρείς, έλιωνε, λιγότευε ολοένα... Στο τέλος απέμειναν τα ματωμένα ρούχα του καταγής, και ανάμεσά τους το βιολί... Και φυσικά δεν υπήρχε πτώμα, ούτε και κόκαλα... Μονάχα μια τεράστια κηλίδα από αίμα... *(Κοιτάζει τη Z τρέμοντας.)* Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις... *(Πολύ συγκινημένη.)* Έγινε αίμα παίζοντας την Campanella... Ενώθηκε με την αγάπη μέσα στη μουσική...

(Η Z την κοιτάει στα μάτια σιωπηλή.)

Γ: Κανένας δεν τόλμησε να αγγίξει τα ματωμένα ρούχα ή το βιολί... Διατάχτηκε από τις αρχές να καεί ολόκληρη η αίθουσα του τελευταίου εκείνου ρεσιτάλ – κι ας αποφάσιζε ο διάβολος για τα υπόλοιπα... Και όσοι ήταν στην αίθουσα, δώσανε όρκο να μην μιλήσουν για ό,τι είχανε δει... Γιατί λέγανε πως, αν ξεχάσεις το διάβολο, σε ξεχνάει κι αυτός...

(Βάζει τη σφαίρα στο γεμιστήρα του πιστολιού.)

Γ: Εμείς όμως τον θυμόμαστε το διάβολο, έτσι δεν είναι;

(Η Γ αφήνει το πιστόλι στο τραπέζι.)

Z: Στ' αλήθεια το θέλεις αυτό;

Γ: Ναι, το θέλω... Ένα αληθινό τέλος... Είναι το μόνο πράγμα που μπορώ να θέλω...

Z: Είναι ένα αληθινό τέλος σε μια νοερή ζωή...

Γ: Ναι, ακριβώς αυτό...

Z: Γιατί;

Γ: Σ' το είπα και πριν... Γιατί εφιάλτης είναι να μένεις μόνη στο δωμάτιό σου...

Z: Κι εγώ; Γιατί να το κάνω εγώ;

Γ: *(Την κοιτάζει.)* Γιατί είσαι ο Δόντωρ Ζόοτ...

Z: Ξέρεις καλά πως δεν είμαι τίποτε... Είμαι ένα παράσιτο στο δωμάτιο... Μια κατσαρίδα στη σκόνη...

Γ: *(Σταυρώνει τα χέρια. Χαμογελάει.)* Θα φανεί τι είσαι...

Z: Πώς θα φανεί;

Γ: Θα πάρεις αποφάσεις...

Z: Δεν έχω να πάρω καμία απόφαση...

Γ: Τόσα χρόνια ο Δόντωρ Ζόοτ προκαλεί τις αποφάσεις των άλλων... Κάνει συνδέσεις και προκαλεί αποφάσεις... Τώρα ήρθε η ώρα να αποφασίσεις εσύ...

Z: Δεν έχω κανένα λόγο να κάνω οτιδήποτε...

Γ: Να δώσεις ένα τέλος στην ιστορία... Ένα οριστικό τέλος... Όπως ο Ηρακλής στη Λερναία Ύδρα...

Z: *(Επαναλαμβάνει ξεψυχησμένα.)* Δεν έχω κανένα λόγο...

Γ: Η απόφαση είναι δική σου...

Z: Πριν σηκώθηκες να φύγεις...

Γ: Στο είπα – πριν μπλόφαρα...

Z: Ξέρεις καλά πως δεν υπάρχει Ζόοτ...

Γ: Η απόφαση είναι δική σου...

Z: Δεν μπορώ...

Γ: Δεν μπορείς τι;

Z: Να πάρω αποφάσεις... Δεν μπορώ να πάρω αποφάσεις...

(Η Γ την κοιτάει στα μάτια δίχως να μιλάει.)

Z: Όταν ήμουν μικρή, έπαιζα με τον ίσκιο μου... Περιπάταγα για να πάω σχολείο κι έλεγα στο μυαλό μου πως ο ίσκιος μου ήταν κάποιος που με ακολουθούσε... Κι έπειτα σιέφτηκα τι γίνεται άμα εκείνος ο ίσκιος αυτονομηθεί... *(Σκέφτεται λίγο.)* Δίχως αμφιβολία, θα ήταν κάτι φριχτό...

Γ: Γιατί φριχτό;

Z: Γιατί ο ελευθερωμένος ίσκιος θα με γύρευε... Θα ζητούσε να με εκδικηθεί...

Γ: Για ποιο πράγμα;

Z: Για τη δειλία μου... Έτσι είμαι καμωμένη: δειλή...

Γ: Όλοι οι άνθρωποι είναι καμωμένοι δειλοί... Μα... *(Σκέφτεται λίγο. Σαν να μονολογεί.)* Μα αν τους δώσεις μια σύνδεση, θα την ακολουθήσουν...

Z: Κι αν δεν πετύχει;

Γ: Αν δεν πετύχει τι;

Z: Όλο αυτό που λες... Αν η σύνδεση δεν βγάζει πουθενά;

Γ: Θα το ρισκάρουμε...

(Κοιτάζονται στα μάτια. Περνούν μερικές στιγμές ηλεκτρισμένης σιωπής.)

Z: Ας το κάνουμε, λοιπόν...

Γ: Το πιστόλι είναι στο τραπέζι...

Z: Το βλέπω...

Γ: Είναι οπλισμένο...

Z: Το ξέρω...

Γ: Θα πρέπει να καθίσουμε πλάι πλάι. Να ακουμπήσουμε τα αφτιά μας, σαν να ενώνονται... Και με το δεξί χέρι σου να πυροβολήσεις το δεξί σου αφτί... Προσπάθησε να κρατήσεις το πιστόλι στην ευθεία... Η σφαίρα πρέπει να βγει από το αριστερό σου αφτί και να μπει στο δικό μου...

Z: *(Παίρνει το πιστόλι στο χέρι της.)* Θα ήθελα να κλείσω το φως... Θα μου είναι ευκολότερο μέσα στο σκοτάδι...

Γ: Κλείσ' το...

Z: *(Κλείνει το φως. Σκοτάδι. Μονάχα ακούμε φωνές.)* Και θα ήθελα να βάλουμε τη μουσική λίγες στιγμές πριν πυροβολήσω...

Γ: Συμφωνώ... *(Ακούγεται να ψηλαφεί στο τραπέζι.)* Το τηλεκοντρόλ είναι στο χέρι μου...

Z: *(Με συγκινημένη φωνή.)* Κι εγώ κάθομαι δίπλα σου...

Γ: *(Εξίσου συγκινημένη.)* Θέλω να πω κάτι... Θα ήθελα να είχα κόρες αντί για γιους... Δυο δίδυμες κόρες...

Z: Ναι, φυσικά... Είχες δυο δίδυμες κόρες...

Γ: Σε ευχαριστώ...

Z: Κι εγώ θα ήθελα να ήταν δικό μου το ποίημα με τον απανθρακωμένο κήπο... Και να το είχα στείλει εγώ στον άντρα σου...

Γ: Εσύ το έστειλες...

Z: Και εκείνη την εκτέλεση της Campanella που ο ξεκοιλιασμένος Παγκανίνι έπαιξε τη μέρα του χαμού του, με χορδές καμωμένες από τα δικά του σπλάχνα και τα σπλάχνα της αγαπημένης γυναίκας... Θα ήθελα, πριν από τον πυροβολισμό, να ακούσουμε εκείνη την εκτέλεση... *(Σιωπή για λίγο.)* Που ο Παγκανίνι, όσο έπαιζε το βιολί του, τόσο αφανιζόταν κι έλιωνε και γινόταν αίμα...

Γ: Θα την ακούσουμε...

Z: Ξέρω πως είναι αδύνατο αυτό, αλλά θέλω να ακούσουμε αυτήν την εκτέλεση – κι ας έγινε πριν από αιώνες, κι ας μην την ηχογράφησε ποτέ κανείς...

Γ: Σου είπα πως θα την ακούσουμε...

Z: Είμαι έτοιμη, λοιπόν...

Γ: Κι εγώ είμαι...

(Σιωπούν για λίγες στιγμές. Σαν να παίρνουν ανάσες.)

Γ: *(Με συγκινημένη ένταση.)* Σε ευχαριστώ... Για τη συνάντηση...

Z: *(Με αντίστοιχη συγκίνηση.)* Κι εγώ σε ευχαριστώ... Και για τη συνάντηση και για όλα...

(Μικρή σιωπή – σαν να παίρνουν την τελευταία ανάσα.)

Γ: *(Απαγγέλλει με ένταση.)* Omnis oculus...

Z: *(Την κόβει.)* Και για τα φαγωμένα νύχια σου, βέβαια...

Γ: *(Η Γ συνεχίζει. Τελειώνει την πρότασή της σαν αποχαιρετισμό.)*
Continet mortem tuam...

(Πλέον, η Z και η Γ δεν θα ξαναμιλήσουν.)

Ξαφνικά ακούγεται και πάλι η Campanella. Στο τρίτο καμπάνισμα της εισαγωγής ακούγεται ένας πυροβολισμός.

Κατόπιν, κυριολεκτικά ακούγεται σαν δαιμονισμένο το βιολί να παίζει το κομμάτι, σε ιδιαίτερα δυνατή ένταση. Και είναι πράγματι, δίχως την παραμικρή αμφιβολία, εκείνη η τελευταία αιμορραγική εκτέλεση της Campanella από τον Παγκανίνι – παρόλο που αυτό είναι αδύνατο.

Το έργο έχει ολοκληρωθεί.)